

Andris ZEIBOTS, andristeatra@inbox.lv

Kīntairas rags

*Komēdija 7 ainās –
parodija par trilleriem, pornofilmām
un pseidovēsturiskām kostīmu melodrāmām*

Darbojas:

Gvarvins

Lauma, arī Elfu Karaliene

Linda

Jamulejs

Tups

Mučīņa

Bučīņa

Pūķis Gākas Baisma

**kā arī Laumas miesassargi, krodziņa viesi, kaimiņi, elfi,
policisti un citi dīvaini radījumi**

1994.g.

(labojumi 2007.gada decembrī)

1.

Bēdīga paskata pilsētas dzīvoklītis, tāds kā mantojums no sociālisma laiku “komunalkām”

Istabā puteklains logs, aiz tā baismīga, akla, zaļganpelēku ķieģeļu mūra siena.

Otrā pusē durvis no kāpņu telpas. Kaktā vecum vecs ledusskapis, otrā pusē skumja bufete, uz tās ierāmēta kāzu bilde . Centrā nolietots dīvāns. Tā priekšā zemē uz grīdas atvērta konfekšu kaste, tur blakus arī vecmodīgs telefons.

Uz dīvāna Linda un Lauma, abas pēta fotoalbūmu.

Lauma. Neticami! Cik stulbs var izskatīties vīrietis, kad viņš precas! Līdz šim es domāju, ka vismuļķīgākais līgavainis, ko dzīvē esmu redzējusi... bija pirms kādiem pieciem gadiem... kāds Holandes princis, viņš gāja pie altāra ar tādu ģīmi it kā mēģinātu notēlot dārza mēbeli... Tomēr tagad redzu, ka tavējais pārspēj visus.

Linda. Tev, protams, taisnība... Jā, drausmīgi stulbs... Domāju, ka vainīgs fotogrāfs. Savos koncertos viņš izskatās tīri pieklājīgi – skaties šeit!

Lauma (*noliecas, paņem konfekti, aprij veselu*). Te viņš ir pillā, tāpēc arī izskatās normālāks!

Linda. Jau veselu pusgadu viņš nedzer!

Lauma. Tas nav nekāds attaisnojums. Patiesībā vīrietim arī ir jāizskatās nenormāli, jo dabas kļūda – ir un paliek dabas kļūda! Loģiski.

Linda. Bet naktīs...

Lauma (*pārtrauc*). Pašapmāns! Vai mūsu naktis bija sliktas, pirms uzradās tavs nedzērājs?... (*Apskauj un skūpst Lindu*).

Abas mīlinās.

Ienāk Gvarvins, rokās viņam pustukša viskija pudele un elektriskā ģitāra.

Viņš apstājas, noskatās uz abām dāmām, paņem kārtīgu malku no pudeles, ar blīkšķi noliek to uz bufetes. Pieslej ģitāru pie ledusskapja.

Abas apskāvušās sastingst.

Gvarvins. Dubultošanas... savīto čūsku zīme... tā ir maģija.

Ilga pauze. Abas atraujas viena no otras, sakārtojas.

Linda. Ā... tas esi tu, dārgais?

Gvarvins (*skatās uz roku, kustina pirkstus*). Vai tas esmu es, vai neesmu es?... Vai es vispār esmu kaut kur šeit?

Linda. Kāpēc tu tā līgojies?

Gvarvins. Kā gribu, tā deju! Esmu priesteris!

Linda. Atkal jau! Tu taču nedzēri pusgadu...

Gvarvins. Es esmu tikai drusku saindējies! Tā nav nekāda narkotika... gribēji, lai es labāk ostu magones?

Linda. Jā, lai paliktu pavisam impotents!

Gvarvins. Vai es tev esmu impotents? Es esmu varošs, kā vesels pirātu kuģis!

Linda. Jā, jā... dižais seksta pūķis!

Gvarvins (*tēlo pūķi*). H-ū-ū... Pirāti sauc: „Vīri, dodamies meitās! Turp kur mūs naktī sauc bākas gaisma!... H-ū-ū!... „gākas baisma”!

Lauma. Daiļi! Mēles mežģīnes!

Gvarvins. Klusu! Pārvērtīšu par čūsku... esmu priesteris.

Linda. Nerunā, lūdzu, muļķības, Gvarvin, labāk atgulies... kaut kur...

Gvarvins. Jā, es savās mājās „kaut kur”... To tu labi pateici, sieva! KAUT KUR! Ak, tad mana vieta ir kaut kur, bet tu ar savu miljonu vēro mīlnieci uz dīvāna!

Lauma. Trīs ar pusi miljonu. Bet to es tikai tev pa draugam. Ja tu to apgalvotu tiesā, es noliegtu...

Linda. Tev, vīriņ, jāiedzer ozolmizu tēja... (Dodas uz virtuvi, tad apcērtas). Ak, Dievs! Vai tad tev šodien nebija paredzēta uzstāšanās!?

Gvarvins. Bija. Koncerts bija. Kaut kur bija... Vēl šobrīd ir... es pašlaik atrodos 200 kilometru attālumā no šejienes mazliet maģiskā, un nedaudz... ē-m... trans-cen-den-tālā... formā... veidā... jā... Tā ir sieva! Vai esmu tev atbildējis?

Linda. Lūdzu, nevelc uz kažķi, es šo intonāciju pazīstu!

Gvarvins. Nē! Tu īsto mani vēl nepazīsti! Un šodien tas brīdis pienāks! To es tev apsolu! Tu tūlīt iesi uz virtuvi un vilksi bikses nost... es te tikšu galā ar trīs miljonus vēro feminismu, tad nākšu ar siksnu!

Linda. Ko? Ko tu teici, ērms!?!... Kā tagad te visi nobijās!... Tfu! Vīrieši tiešām ir idioti! Sevišķi, kad apsola nedzert, bet piedzeras kā tādi mūjābeļi! (*Prom.*)

Gvarvins (*Laumai.*) Klausies, tu biznesa anakonda, es esmu mierīgs cilvēks, pacifists, tu to zini, bet tu man tomēr atbildi... tūlīt uz vietas!... Kāpēc tu izvirtini manu laulāto draudzeni?

Lauma. Tu neticēsi.

Gvarvins. Ticēšu. Saki, kā vīrs... tas ir... nu, jā... mana sieva ir tavs vīrs, ja?.. Nē... tu esi tas vīrs! Noteikti tu, čūskas ģīmi!

Lauma. Lamāties nevajag... Man ir daži līdzekļi, kā tevi nomierināt. Ja kas!... Labāk, saki man, priesteri, kāpēc vīrieši visos fotoattēlos izskatās tik stulbi, kad tiem laiks doties oficiālā laulībā, bet kļūst tīri pieņemami, kad... „drāžas pa kaktiem”?

Gvarvins. Aiz skumjām... viņi tā izskatās tajos fotoattēlos... aiz skumjām, jo paredz, kā neuzticīgās sievas viņus krāps...

Lauma. Pats esi ārkārtīgi uzticīgs?

Gvarvins. Esmu mūziķis... un kaut arī roka muzikants... bet morāle... ir mana māsa...

Lauma. Ko tu neteiksi? Un pavest tevi nav iespējams?

Gvarvins. Ne par kādu naudu! Es esmu tāds!

Nāk Linda ar tējkannu un tasītēm.

Linda. Lūk, arī ozolmizu tējiņa, manam čabulītim!

Gvarvins (*novelk kurpi un sviež uz Lindas pusi*). Atpakaļ virtuvē, palaistuve!!! Mēs te diskutējam par morāli... par tēmām, kurās tev nav ne mazākās saprašanas!

Linda. Sajucis! Tā jau man likās...

Gvarvins. Virtuvē prom! Un bikses nost, es teicu!

Linda. Vājprāts! Galīgs kretīns! (*Kad Gvarvins velk arī otru kurpi nost.*) Eju, dārgais, es jau eju! (*Gandrīz jau prom.*) Ķēms! (*Žigli pazūd.*)

Lauma. Pret mani savu smirdīgo kurpi i neiedomājies celt! (*Rāda mobilo telefonu*). Varu izsaukt savu apsardzi, man ir Izraēlā apmācīti miesassargi, katrs sver 180 kilogramu un pieprot modernās cīņas mākslas!

Gvarvins. Stop! Liec nost savu „burvju zizli”... Nenervozē... Man būtu jānervozē, nevis tev, jo paskaties visapkārt – kā te izskatās – viss brūk, viss tek un pūst kopā... Tavā trīsstāvu savrupmājā droši vien valda miers un klusums kā Monte Kristo alā, kā pie Ali Baba, pie 40 laupītājiem... Ko tu te lien manā smirdīgajā būdā, kā tikko izteicies!

Lauma. Tāpēc, ka man apnikušas visas Kanāriju salu viesnīcas, Ņujorkas metropolitēns un Japānas budistu tempļi, man tas ir apnicis! Jā, man ir pilnīgi viss!... Kur man vēl augstāk kāpt? Tikai šeit – pie vecas, labas draudzenes... un tāda plānprātiņa, kā tu!... Jā, te vēl ir kāda eksotika... Te mājo kāda gluži vai patoloģiski erotiska atmosfēra... paranoiska baudu pasaule!...

Gvarvins. Šeit? Manās mājās? Kur vienmēr vēlos atgriezties... Te, kur pat man klāt neesot rēgojās mans stulbais ģimīš?... Kur mājo manas skumjas!... Te tev, stulbai, vecai un izvirtušai nelaimei, tāds kā publiskais nams, ja?!... Smieklīgi!... Un tu varbūt domā, ka tas mani vairs uztrauc? Lai tak tā mana sieva tev laiza aizrīdamies!...

Man tas neko nenozīmē! Mani tas nekustina ne tik, cik kaķis nošķaudās! Es esmu dedzināts sārtā Kīntairas ragā!... (*Ievēro laumas darbības ap mobilo telefonu*) Nespaidi pogas, Lauma! Nepalīdzēs!

Lauma. Atcerējies manu vārdu? Savādi, dārgais!... Un ko tu tālāk darīsi? Piekausi mani, neaizsargātu sievieti?

Gvarvins. Tikai nomierināšu... (*Atņem viņai telefonu, atver logu, izmet ārā.*)... Vai, izkrita!!!... Klausies tālāk...

Lauma. Momentiņu, kungs! Vai jums būs, ko samaksāt par „vai, izkrita”? tas verķis maksāja 900 dolāru.

Gvarvins. Nav svarīgi! Es tevi pārvērtīšu par čūsku un tad tev nekādi verķi nebūs vajadzīgi!...

Lauma. Maldies, muļķīt, vienīgi es esmu tā, kura var kādu pārvērst... jo, saproti, man ir sešas kredītkartes no sešām pasaules bankām... tās ir tādas kā sešas burvju nūjiņas!

Gvarvins. Mēsli, es saku! Jā es saku – sūds tavas kartes! Es esmu bijis druīdu priesteris pirms 60 reinkarnācijām! Es esmu tas, kurš vēl mūšenos laikos ir sacerējis ģeniālo dziesmu „Kīntairas rags”! Vispopulārāko dziesmu pasaulē, pēc kuras motīviem visas pasaules tautas vēlāk sacerējušas savas dvēseliski patriotiskās dziesmas, kā to pašu mūsu „Tik pie Gaujas vēlos būt”... Vai gan tu zini vēl kādu dziesmu, kas pasaulē būtu pārdzīvojusi 60 reinkarnācijas? Es to spēlēju Kīntairas raga ciemata ļaudīm jau pirms 3000 gadiem... Un tagad tie maitas atsakās atzīt manas autortiesības! Es nedrīkstot savā koncertā spēlēt „Kīntairas ragu”, jo būšot jāmaksā autortiesības Polam Makartnijam! Par manu dziesmu! Manu „Kīntairas ragu” es nedrīkstēšot spēlēt!... (*Ierauj no pudeles.*) Vai es kādreiz esmu prasījis Makartnijam maksāt autortiesības? Vai visi Skotijas dūdinieki 60 reinkarnāciju laikā man ir maksājuši autortiesības?... Mak-figu viņi man ir maksājuši!

Lauma. Tad jau viegli aprēķināt, mīlulīt, ka tev jābūt vairākkārt bagātākam par mani...

Gvarvins. Kāds es tev mīlulītis...

Lauma. Kas zina, kas zina... Pēc tā, ko tu man izstāstīji... (*Vērtē.*) hmmm...

Zvana telefons. Gvarvins neveikli puslīmstot paceļ klausuli.

Gvarvins. Klau... klausos... Ko??... Kas tā tāda par... Ā!... (*Laumai*) Tevi.

Lauma (*absolūti sausi, lietišķi*). Klausos!... Jā, es... Tā nav tava darīšana, kas ceļ manu telefonu, skaidrs, kretīn!... Muti ciet, es teicu!... Divreiz atkārtot netaisos, labāk pieraksti. Tiešā tekstā nerunāšu. Norādījumi būs šifrēti! Bet ja kaut kas noies greizi, es pati tevi

uzšķērdīšu. Skaidrs?... Tad klausies. Mani kodēti sauksim par Sniegbaltīti. Rīcības variants numur 46. Tālāk papildus pasākumi: eglīti mēs ņemsim tādā gadījumā, ja tā dzimusi Mežā. Zaķīti pagaidām nebaidi, lai draiskuļo. Ja būs nepieciešams, aizsūtīsim Dusmīgo Vilku, sākumā, lai aizcilpo garām, pēc tam – redzēsīm... Galotnīte lai paliek Vectēvam. Ko vēl? Iespējams, pēc pāris dienām došos uz Ledusskapi... Visu pierakstīji??... Okei!... Izpildīt un ziņot par rezultātiem! (*Nomet klausuli. Gvarvinam*). Kur mēs palikām?

Gvarvins (*palicis pusguļus uz grīdas divvientulībā ar savu viskija pudeli*).

Vai es zinu? Neko nesapratu no tavām runām...

Linda (*parādās durvīs*.) Mīlais? Vai tu jau nomierinājies? Es varu nākt?

Gvarvins. Nē. (*Dzer*.)

Linda (*piezogas pie Laumas, čukstus*). Viņš ir tā piedzēries, ka murgos!

Ko lai dara?

Lauma (*neslēpjoties*.) Gan jau aizmigs...

Linda. Csst! Ja nu neaizmieg...

Lauma. Tad aizmidzini! Tev nav miega zāļu?

Linda. Ir! Virtuves skapītī!

Lauma. Kādas tad problēmas?

Linda. Man bail tagad viņam tuvoties, acis kā trakam sunim!... Mums jau arī kaimiņi te tādi – tie jau dzer un kaujās no rīta līdz vakaram...Ja nu viņš patiešām sāk mani sist ar siksnu? No tāda piedzēruša idiota ne to vien var sagaidīt...

Lauma. Vai ir jau mēģinājis?

Linda. Nē, bet... kas zina... pēc pusgada nedzeršanas salējis sevī uzreiz... litru vismaz...

Lauma. Nu... ko lai saka? Varbūt tev vajag to pamēģināt... (*Paplikšķina Lindai*.) Kas zina, vēl iepatiksies!

Linda. Stulbā! Fui!

Lauma. Bet es varbūt pamēģinātu... Kāpēc ne?... Aiz garlaicības!...

Linda. Tu manu vīru neaiztīc! Dzirdi? Tehnikuma laikos vienmēr man aizvīlināji labākos puīšus no elektriķu kursa...

Lauma. Prātā nenāk... Vīrieši taču ir tik stulbi... (*pacilā siksnu*) Bet ja jau tu negribi dabūt savu patriarhālo, īsteni ģimenisko „paču-paču”, tad ej uzvāri nomierinošas zālītes! Saprati, miegazāles saber tējā, un labi dūšīgi! Citādi tā priesteru buršanās te nebeigsies līdz rītam un mēs nevarēsim ar tevi... m-m-m-m...

Linda. M-m-m-m... Es iešu. Gaidi mani... Centīšos ātrāk!

Lauma. Nesteidzies. Lai zāle ievelkas labi. Citādi neaizmigs!

Linda. Labi! (*Prom virtuvē*).

Lauma (*žigli pie Gvarvina ar siksnu*). Priesteri!... Būšu tava verdzene!
Noper mani! Noper mani ar šo briesmīgo siksnu! Kā es kliegšu,
lūgšos, raudāšu, locīšos, bet tu būsi nežēlīgs!

Gvarvins. Ko tu teici?

Lauma. Pavēli man novilkt bikses! (*Paceļ brunčus. Pēc brīža lietišķi.*)
Paklau, priesteri, velns parāvis! Tas jau kļūst nepieklājīgi. Vai tu
vari būt drusku aktīvāks, vai nevari?... Cik ilgi man tā būs jāstāv
nolaistām biksītēm?

*Gvarvins parausta plecus, negribīgi atvēzējas un tūlīt – bah! – tiek
izgāztas durvis, iesteidzas divi miesassargi melnās brillēs un
rācijas telefoniem ausīs, tie ir milzenis Tups un kultūriste Mučiņa.
Ar kaujas paņēmienu Gvarvins tie „izslēgts” tā, ka guļ un
nekustās.*

Mučiņa. Vai viss kārtībā, saimniec!?

Lauma (*pārskaitusies, histēriski brēc.*) Kretīni! Idioti! Vai jūs kāds
sauca?! Mierā! Rokas gar sāniem! Nekustēties! Neelpot! Nositīšu,
resnie kroplī!

Tups. Es atvainojos, bet... pret jums tika pacelta...

Lauma. Turēt muti! Tu saprati? Muti ciet!

Linda (*ieskrien pārbijusies*). Kas noticis?

Lauma (*miesassargiem vicina dūres gar deguniem*). Atvilksu no algas,
sapatāt! Varēsiet iet strādāt par cietuma sargiem, debīlie maitas!
Ārā! Un sēdēt tur! Nerādīties man acīs, kamēr jūs sauc! Vai
skaidrs!

Miesassargi. Tieši tā!

Lauma. Marš, prom! (*Kad abi miesassargi prom, Lindai mierīgi.*)
Neuztraucies, dārgā... šie mani mazattīstītie idioti, tie vienmēr
pārcenšas, tomēr ļauni viņi nav...

Linda Gvarvin, mīļumiņ, kas tev lēcies, kāpēc tu tāds ļengans, kāpēc tu
guli un nekusties?

Lauma. Parasts dzērums gībonis... Nāc pie manis, nāc... nāc...

Abas ieslēgst viena otras skavās.

2.

*Krodziņa skats sensenos laikos, tik senos, ka nav saprotams, kādos īsti –
ļoti senos! Lai arī tas tikai ciemata krodziņš, šeit un vēlāk arī elfu
valstībā vide krāsaina, priecīga, pilnīgs pretstats baisajam
dzīvoklītīm nosacītajās „mūsdienās” l.ainā...*

Valda viduslaiku farsa hiperbolizētās dejas un līksmība. Gvarvins tolaik vēl jauns un tīri simpātisks ādas tērpā nolūzis guļ zem galda, kauss apgāzies blakus zemē. Linda arī jauna un skaista drastiski dejo ar visiem pārējiem ciemata iedzīvotājiem. Kaktā tup svētlaimīgā muļķīte.

Tups. Heijā, heijā, Linda, dejo ar mani! Un pamet to savu ākstu Gvarvinu! Nāc pie manis, uh, kā es tevi ņemtu ciet! (*Dejā pamet Lindu gaisā*). Jūti, kāds man krampis!

Linda (*smejas un spiedz*). Viņš ir priesteris, ahā!

Tups. Kas man par daļu? Vārgulis un diega dvēsele! Staigā tik gar jūras karstu un muld visādas pārgudrības! Tfu!

Linda. Pārvērtīs tevi par āzi, tad redzēsi!

Tups. Ha! Ka tik es pats vienu otru nepārvēršu! No manis ne tikai Kīntairā, bet visā piekrastē baidās!

Jamulejs. Tā ir taisnība! Un kas tur tāds priesteris – nieka ela mucīņu iztukšojis, jau gar zemi! Kāpēc es nenolūstu?

Bučīņa. Tāpēc, ka tu visu laiku skraidī čurādams, tev nekas nepaliek iekšā!

Jamulejs. Man nepaliek? Kurš nāks uz sacensībām?

Piesakās visi farsa dalībnieki.

Tups. Hei, šurp pilnus cūkādas maisus ar elu un dzert neatelšoties, kamēr tukšs! Kurš pēc tam pirmais skries tecināt, tam būs jānēsā biksēs divi ķirbji!

Mučīņa. Kīntairas lēdijas ar' piedalīsies! Ko domā es nevaru? Man jau tagad divi ķirbji zem vestes? Patausti, ja netici!

Bučīņa. Bet es pirms tam vēl ieodīšu krietnu devu magoņu sulas! (*Nem pudelīti, osta*). Oi... es lidoju!

Mučīņa. Dod man ar' ieost!... Ā-āhhh! Khāda brangha maghoņu suhlinha... (*Atkrīt sēdus*)

Jamulejs. Magones pēc tam! Tagad visi pie maisiem un dzeram!

Bučīņa. Vai tad sprāgušais Gvarvins nepiedalīsies?

Linda. Nieki! Es varu dzert par diviem!

Mučīņa. Pārsprāgsi, muļķe, no lielas saturēšanas!

Linda. Pati nestāvi caurvējā, piedzemdēsi vēl Dižo Golfa straumi!

Bučīņa. Re, kāda tai tagad mute, kad vecais gar zemi, citu dienu staigā apkārt rāma kā miltu vabole!

Mučīņa. Tai nu tagad veči līmējās klāt, tāpēc tā sprēgā!

Bučīņa. Aha! Ja tāda uzmanība, tad i svētlaimīgā muļķīte sāks sprēgāt!

Svētlaimīgā. Sprēgāšu, lēkāšu, lēkāšu, sprēgāšu!... Čik-čirik-čā-ā!...

Tups. Muti ciet, dumiķe! Sēdi klusu, kamēr tevi nedzen ārā!... Kīntairas ļaudis, sākam, sākam dzert! Lindai divus maišeļus! Visi reizē, aiziet!

Sacensības rit pilnā sparā.

Gvarvins (*uztrūkstas*). O!... Linda!... Sasodīts, es nupat redzēju briesmīgu sapni...

Linda (*neatraujot muti no dzēriena maisa*). Ko tu redzēji, dārgais?

Gvarvins. Sapnī man šķita it kā es būtu apmaldījies svešā pasaulē un meklētu durvis atpakaļ, šurp uz Kīntairas ragu... Meklētu un neatrastu... Tur tajā pasaulē viss bija baismīgi, milzīgas mājas, tik augstas, ka gandrīz vai sniedzas pašās debesīs... Jā, mājas gluži kā klintis... bet skata nekāda – pelēkas kantainas, kā tādas kastes... daudz, daudz logiem, zvaigžņu debesīs nebūs tik daudz, cik tajās visās mājās kopā... Un aiz viena no tādiem logiem biju ieslodzīts es... un tu arī tur biji... gulēji man blakus pašā milzu mājas augšējā stāvā, pašā debesu tumsībā... Mirām mēs tur ieslodzījumā no bada un slāpēm... Bet tad ieradās kāda daiļa jaunava un gribēja mani pavedināt... ar siksnu...

Mučīņa. Paskat, tik – šis sapņo par daiļām jaunavām, kamēr pašam sieva ar citiem puišiem danco!

Bučīņa. Ja vecim tādi sapņi, tas nozīmē, ka viņš sievai taisās uzlikt ragus! Tagad tik lai ciema meičas uzmanās, ka nākošgad nesākas skābu gurķu bads... uz deviņiem mēnešiem!

Mučīņa. Ko? Šitas memulis! Kam viņš tāds sapņotājs vajadzīgs? Varbūt vienīgi svētlaimīgajai muļķītei!

Bučīņa (*svētlaimīgajai*). Ei, tizlene, vai gribi dabūt priesteri siena šķūnī zem brunčiem?

Svētlaimīgā. Dabūšu gan! Dabūšu!... Hi-hi-hi!... priesteri... zem brunčiem!

Linda (*atraujas no dzeramā, nosviež maisu*). Durnā, ko muldi!

Svētlaimīgā. Tauriņi plivinās, mēnestiņš spīd... Kīntairas dzelmē iekšā... zem brunčiem... hi-hi-hi!

Gvarvins (*Lindai*). Neklausies, te visi jukuši! Es vēl tajā sapnī redzēju, ka sadusmojos uz to jaunavu un gribēju viņu pārvērst par čūsku! Bet palika žēl... tā viņa tur nabadzīte stāvēja novilkām biksiņām...

Linda. Tfu, tu mērglis no vīra! Ja nepārtrauksi lūrēt tādus stulbus sapņus, es tev cauru nakti maušu pie auss, lai tev rēgojas, ka esi aizmidzis govju kūtī! Mū-ū-ū-ū!

Jamulejs (*smiedamies*). Es vairs nevaru, es plīsīšu no smiekliem!... Bet tikai aiz smiekliem! Man jāizskrien!...

Tups. Ā, paspēlēts! Kur tie ķirbji, kur ķirbji? Bāžam Jamulejam biksēs!

Citi. Skrienam meklēt ķirbjus, skrienam! Es pēc ķirbjiem! Es arī! Es arī!

Visi lēkšiem vien izdrāžas ārā.

Gvarvins. Kas tiem lēcās? Bads sācies, vai?

Linda. Ne bads, ne slāpes – taisni otrādi... Ui, man arī jāskrien!... (*Prom.*)

Gvarvins (*svētlaimīgajai*). Saki vismaz tu, muļķīt, kas tiem Kīntairas
ļaudīm par tādu kaiti, ka tāds skrejamais?...

Svētlaimīgā. Saīndēti... saīndēti... čūsku sakosti... čušššš... vējiņš žužina,
elfi mazgājas rasā...

Gvarvins. Vai tu sapņus redzi?

Svētlaimīgā. Ne-e... sapnīši mani redz... elfi lido, mēnestiņš sudrabo...

*Visiem pa priekšu Jamulejs ar ķirbjiem nenormāli izspīlētājā bikšu
priekšā, aiz viņa ķēmīgā solī nāk pārējie krodziņa viesi. Visi sajūk
barā, tagad lēkā ap Gvarvinu un ākstīgi klanās.*

Jamulejs. Es nāku no tālām mērkaķu zemēm, nāku sveikt Ākstu ķēniņu!

Tups. Tu dullais, Ākstu ķēniņ, jūsu fuit-in-prātiņa augstība! Jūsu stulbā
tauta sveic jūs ar līksmām žagām!

Mučīņa. Ieradušies trulākie no trulākajiem, cirvji, bļodas un dunduki!

Jamulejs (*izstumj priekšā Bučiņu*). Atstiepām tev pagali! (*Bučiņa stīvi
iegāžas Gvarvinam klēpī.*) Drāz!

Bučiņa. Ar mazo, mazo nazīti!...

Ienāk Linda, iespiež rokas sānos.

Gvarvins (*uzraušas kājās*). Vai jums dzīvot vairs netīk? Mani, Gvarvinu,
par ākstu ķēniņu!? Manu burvju spēku neesat jutuši, nelaimīgie
žūpas!

Mučīņa. Nez vai viņš mums glaimo, vai lamājas?

Gvarvins. Jums jau acis sarkanas kā šarlaka pumpas, visas iekšas
salipušas no ela, bet prātiņš – re, kur tur... (*rāda uz ķirbjiem
Jamuleja bikšu priekšā*) noslīdējis!

Jamulejs. Un to saka kāds, kurš pats pirmais atsvieda pēdas savas pretīgās
ozolmizu mušu zāles sarijies!

Bučiņa. Tāds ļurba! Viņš mūs vēl kauninās!

Mučīņa. Kas šis kāds ciema vecākais? Vai zintnieks – rakstu zinātājs?

Tups. Slīcināt! Slīcināt ela mucā!

Bučiņa. Pagaidiet, pagaidiet! Kāpēc bojāt labu mantu? Man ir cits
priekšlikums. Jau sen gribēju ierosināt, tikai nebija izdevības...

Visi (*korī*). Nu?...

Bučiņa (*maigi, piemīlīgi*). Sitīsim viņu krustā!

Citi. Bravo! Pareizi! Jā-ā-ā-ā!

Jamulejs. Nemsim viņu ciet, trīs, četri!

Gvarvins. Tikai pieskaries, žagargaili! Un visi jūs. Mutes ciet! Es runāšu.
Es jums pareģošu!

Visi (*atkāpjas.*) Pareģos... Pareģos...

Gvarvins. Klausieties, Kīntairas ļaudis! Pareģoju jums! (*Atkāšējas.*) Ja kāds no jums tikai pirkstu man piedurs, tad pēc gada jūrā uzbangos milzīga vētra, nāks vilnis krastā un tādos plūdus jūs visi apslīksiet!... Vēl pēc gada izcelsies mēris un nosprāgs visi jūsu lopi... Bet vēl pēc gada notiks Tādas Lietas, ka es nemaz nevaru to skaļi izsacīt, lai manu mēli neķer trieka!...

Tups (*Jamulejam, klusu.*) Klausies, ja jau tā lielākā nelaime nāks tikai pēc trim gadiem... nez cik ela vēl pagūsīm izdzert, kā tu domā?

Bučīņa (*nosplaujas.*) Tfu, rūgumpods, samaitāja tikai cilvēkiem svētku noskaņojumu...

Mučīņa. Nu, kā tad, jokus nesaprot! Labi, piesistu krustā, no rīta tak palaistu vaļā!

Visi izklīst pa kaktiem.

Linda. Cik tu bargs, dārgais!

Gvarvins (*svīst aiz lepnuma.*) Jā, es esmu tāds.

Linda. Saki, tu patiesi varētu uzsūtīt viņiem visus tos lāstus? To pat elfi nevar...

Gvarvins. Tu man netici? Tu – mana sieva!

Linda. Ticu jau ticu, dodu zīmi, ka ticu! (*Rāda kādu pašas izdomātu zvēresta žestu.*) Es tikai aiz ziņkārības... reiz bērņībā redzēju elfu noburto klaidoni staigājam gar krastu – ui!... bailīgi... brīžiem lēkāja kā pustraks trusis, brīžiem līda pa zemi kā apdullusi čūska... vēl tagad drebuļi skrien pār muguru... Bet tu saki – mēri varot uzsūtīt... tas tak vēl trakāk kā elfu burvestības...

Gvarvins. Skaidrs, ka es to varu!... Kas man tādi štrunta elfi! Es esmu Gvarvins!

Citi. Klusu, tu dullais, ko muldi! Piesauksi nelaimi!

Gvarvins (*paceļ balsi.*) Es saku: štrunta elfi! Kas viņi tur ir savā Kīntairas alā – spārnainu siseņu bars, miegainas rudens mušas un citi pazemes preteklīši. Dziedāt viņu neprot! Es, Gvarvins, māku dziedāt – beigu beigās – kurš sacerēja dziesmu „Kīntairas rags”? gribat dzirdēt?

Citi (*vienā balsī.*) Nē-ē!

Bučīņa. Tie vairs nav nekādi joki! Lasāties prom, ka nenotiek kāda nelaime...

Tups. Droši, ka notiks... Tikmēr zaimos, kamēr viss krogs nodegs... Kas attiecas uz mani, tad es cienu un godāju pazemes tautiņu...

(Nometas četrpāpus, bučo zemi).

Citi. Es arī, es arī! Mēs visi! *(Četrpāpus bučo grīdu, ka šmaukst vien).*

Gvarvins. Bet es nospļaujos! Esmu brīvs cilvēks, man ir tiesības! *(Spļauj tai vietā, kur citi bučojuši.)*

Visi šausmās atraujas un bēg. Svētlaimīgā un Linda paliek.

Linda. Jocīgi, bet man ir tāda sajūta, ka... ziepes būs...

Gvarvins. Rāmi, sieva, nekas nebūs!

Elfi *(ārpusē, ķiķina, lallina, izmēda)*. Rāmi sieva, nekas nebūs!

Gvarvins. Linda, vai tu ko teici?

Elfi *(tāpat.)* Linda, vai tu ko teici?...

Linda. Rēgojas...

Elfi. Rēgojas...

Gvarvins. Pag, nesatraucies, tie jau ciema ļaudis, būs atkal sadomājuši mūs izākstīt...

Elfi. Izākstīt, izākstīt, izākstīt!

Svētlaimīgā *(piesit pie grīdas)*. Tuk-tuk-tuk, spārnotā tautiņa nāk, laid iekšā!

Linda. Neaicini iekšā, tad mums ir beigas!

Elfi *(arvien skaļāk)*. Beigas, beigas, beigas!

Svētlaimīgā. Ielaid, Gvarvin! Tu jau neesi no bailīgajiem!

Gvarvins. Ej, ej atpakaļ Kīntairas alā. Nelaidīšu neparko! Neesmu jau galīgi traks!

Svētlaimīgā. Nebīsties, Gvarvin, es tev neko ļaunu nedarīšu, es esmu miermīlīga un nekaitīga būtne... maza laumiņa... Tās tikai riebīgas, netaisnas baumas, ka mēs, elfi, aizvilinot vīriem sievas un sievietēm vīrus, apmainot bērnus šūpulī un pa naktīm dancinot cūkas uz divām kājām... Fui, kā tā var runāt! *(Nomet svētlaimīgās mulķītes maisa drānas apmetni, parādās kā Elfu Karaliene.)*

Linda. Tā ir Lauma – Elfu Karaliene!

Elfi *(visapkārt vidžina, elso un iegauļojas)*. Lauma, Lauma, Lauma, Elfu Karaliene! Elfu karaliene!

Gvarvins. O, Karalien, es gribētu atvainoties par pārsteidzīgajiem vārdiem, ko izteicu šovakar... Saprotiet, biju iedzēris un... mani... itin kā nelabais būtu apsēdis... patiesi...

Lauma. Vai tu meloji?

Gvarvins. Nu... jā...

Lauma. Cik žēl... Es cerēju, ka tu gribēsi pierādīt, ka mēs pazemes tautiņa patiesi esam vāji radījumi, lai varam pacīkstēties... man patīk reizēm tādi negantnieki, kas grib mani sabiedēt, pakļaut un dresēt...

tad es ļaujot, ļaujot, birdinu asariņas, lūdzos piedošanu... Kamēr vienā mirklī – uhhh!!!! – paceļos spārnos un novelku tādām varmākām pašām nešķīsto ādām pār acīm! Ha-ha-ha!... Ak, cik tas ir jautri, tu pat iedomāties nevari!... Bet tas tik reti gadās! Pēdējos tūkstoš gados neviens nav iedrošinājies pat acis lieku reizi pamirkšķināt manā klātbūtnē... Vispār jau Kīntairas alā valda panīkums, visiem elfiem viss jau apnicis, nepavisam nav vairs tik jautri kā agrāk, trūkst svaigu ideju. Es tā cerēju uz tevi, priesteri!...

Gvarvins. Ak... es tiešām... piedodiet, augstība...

Lauma. Vē-ē-ē!... Ko tu tagad laizies, ko tu lien!... Fu, kāds tu izrādies nožēlojams, tev neērti nemaz nav? Tu taču esi dzejnieks, mūziķis, tavas dziesmas dzied gan virs zemes, gan pazemē! Kā tu tāds lupata spēsi glābt elfu tautu no garlaicības sērgas!... Tu taču pats šobrīd splauj uz visu to mūžīgajos Laikos un Pasauļu straumē uzbangoto sajūsmu, ko agrāk bijī radījis manā burvju pasaulē ar savu brīnišķīgo mūziku! (*Ieskanas dziesma „Kīntairas rags”, izdziest*)... Kā es tagad savā dvēselē dziedāšu šīs dziesmas? Kā es aizraušos?... Tu esi mani nodevis!... Velns parāvis!... Nē! Tagad tu mani patiešām esi pārkaitinājis! Elfi, nodzēsiet gaismu, es viņam tūlīt parādīšu, kā roņi nārsto!

*Gaisma nodziest. Parādās pretīgs pūķis Gākas Baisa,
kas noķer Gvarvinu un velk līdzī pa zemi.*

Gākas Baisma. Lūdzu, uz deju!

*Elfu mūzika. Gākas Baisma dejo izjusti un cēli,
Gvarvins velkas līdzī kā lupata.*

Lauma (*aplaudē.*) Bravo! Kamēr jūs dejojāt, es izdomāju. Es pārvērtīšu tevi, Gvarvin, par īstenu līdēju, kāds tu patiesība esi bijis visu laiku – par odzi, glumu, trulu un aukstu tārpu. Tev būs šķelta, divkosīga mēle, lai ar vienu pusi tu varētu lielīties – es esmu lielais un varenais, bet ar otru pusi ņerkstēt un slienāties... (*Saniknota dodas prom. Tomēr atgriežas.*) Bet...

Gvarvins (*ātri.*) „Bet” tas ir ļoti labs vārds, ļoti labs, visugaišākā...

Lauma. Saskaņā ar burvju pasaules likumiem man, protams, nav tiesību uzkraut tev lāstu, nedodot iespēju to atcelt ar kādu smalku izdarību... Un tas būs kaut kas pilnīgi neiespējams: tev mani jāsavaldzina! (*Elfu smiekli un ūjināšana.*) Liec lai krītu tev ap kaklu, liec, lai guļos apakšā – un tu būsi atpestīts! Visam šim pasākumam tev dota viena šī nakts, pretējā gadījumā vari meklēt sev žagaru čupu, kur pārziemot!

*Elfu spiedzieni. Gaismas nodziest. Zibsnī varavīkšņaini rēgi.
Kad krodziņā iepriekšējā gaisma atkal atjaunojas, Gvarvins un Lauma
palikuši vieni paši.*

- Linda. Ak, kādas šausmas... Ar ko lai rīt tevi brokastīs baro... Es taču nemaz nezinu, ko tāda odze ēd. Peles? Kā tu pats domā?
- Gvarvins. Tu ko? Tev varbūt šķiet, ka es tik viegli padošos? Prātā nenāk! Es esmu Gvarvins!
- Linda (skumji). Jā, jā, redzēju jau, dzirdēju, ko tā karaliene grib... Nedomā, ka ļaušu tev iet pie citas, tad jau labāk ķert tev peles un turēt veļas grozā... Starp citu, es drusku māku spēlēt stabulīti... Čūskām dikti patīkot mūzika!
- Gvarvins. Sieva! Vai tu galīgi jau prātā tērēta! Kā vilkšu par tādiem vārdiem!
- Linda. Vilkšu, vilkšu! Lielais vilcējs atradies... Ņerga tu esi bijis, ņerga paliec! Citi vīri tiešām savas sievas tur grožos, bet tu... Izlielīties jau katrs māc!... Ai, kas man iešāvās prātā!... Paklau! Dārgais! Tu taču arī kaut ko sajēdz no tām raganībām, vai tad, dzīvodams pie druīdiem, tiešām neko derīgu neesi iemācījies? Vai tad tu nebiji priesteris?
- Gvarvins. Nē... Patiesībā es biju sētnieks – slaucīju druīdu birzi...
- Linda. Man jau bija tāda nojauta... jau bija... kā es te stāvu...
- Gvarvins. Mierā! Es tik un tā nepadošos. Es iešu uz Kīntairas alu. Viņi man vēl padziedās!
- Linda. Dārgais, es iešu tev līdz! Kad tu esi tāds apņēmīgs, tad man arī drosme rodas...
- Gvarvins. Ak, Linda, tur taču būs bīstami un man par tevi būs jāuztraucas! Tu tikai traucēsi!...
- Linda. Protams, traucēšu! Vai nu es nepazīstu elfu skuķus un arī tevi, tu riebīgais laulības pārkāpēj, jūs jau nu tur tajā tumšajā alā vis neadīsiet vilnas zeķes trūkumcietējiem!
- Gvarvins. Linda, ko es dzirdu? To saka mana sieva? Vai es tevi kādreiz esmu krāpis?
- Linda. Bet vai tev ir bijusi izdevība? Tevi taču visi saukā par gudreli un dziesmu sacerētāju – kura normāla zemes sieviete ar tādu gribēs ielaisties? Bet cita lieta – elfiene! Visi vīri sapņo par elfienēm! Es tev cauri redzu, tu to vien prāto, kā ielaisties ar to (*apraujas*)... Karalieni... jā... es neteicu neko sliktu... Bet tā taču ir?
- Gvarvins. Vai man tiešām būs par čūsku jāpārvēršas un tā jādzīvo... Vai es vairs varēšu sacerēt kādu dziesmu... ja man lemts tikai šņākt! Padomā par to!

- Linda. Nesaki nevienam... bet... nu jā, man jau arī tiešām patīk tavas dziesmas... Bet ja tādēļ tu glāstīsi Karalieni...
- Gvarvins. Bet tas taču tikai mirklis, kā tu nesaproti...
- Linda. Mirklis?
- Gvarvins. Nuja, tādi nieki vien... Lai paliktu cilvēks, mīlotā...
- Linda. Oi... Es neko vairs nesaprotu... ne tā ir labi, ne šitā...
- Gvarvins. Es apsolu, sacerēšu dziesmiņu tev, tikai tev vienai... nevienam citam to nedziedāšu tikai tev... tikai tev...
- Linda. Labāk jau dziedī citiem arī... laiku un pasaulu straumē, lai visi zina, ka tā man bijusi domāta, lai dziedātu, slavētu tevi un... mani arī pieminētu... drusku...
- Gvarvins. Sarunāts!
- Linda. Bet es tik un tā iešu tev līdzī Kīntairas alā!
- Gvarvins (*apsēžas zemē*). Nē, tas viss ir veltīgi! Kā gan es varu cīnīties pret sapņu tēliem, kas turklāt apveltīti ar burvju spējām!...
- Linda. Pret sapņiem?... Ar dziesmu varbūt?... Ar mākslu?
- Gvarvins. Vai tad kāds manī klausīsies? Pat šie stulbie ciema ļaudis par ākstu sauc...
- Linda. Es klausīšos.
- Gvarvins. Man jau nav jācīnās ar tevi... (*Piepeši pamana zemē noripojušu magoņu sulas pudelīti*) O! Tas gan var noderēt! Magoņu sula! Ja zinām elfu paražas, viņu vājības, tad varam tās izmantot... Visu dzīvi viņi pavada vienā liksmībā, dziesmās un dejās, vai ne?
- Linda. To zina katrs bērns.
- Gvarvins. Jā, jā! bet palūk, ko teica Elfu Karaliene, viņiem tur viss sen jau esot apnicis! Viņiem garlaicīgi, tu saproti!
- Linda. Kas tev tur ko priecāties?
- Gvarvins. Kā tu nesaproti! Viņiem vajag jaunus, nebijušus kaifus! Viņi to vien meklē, kā izvirst vēl izsmalcinātāk! Tad, re, kas notiks: atnākšu es un man līdzī būs magoņu sula, kura uzbur viskrāsainākos sapņus, kas sniedz tādu baudu, ka elfu spārni izkūst... Viņi pamēģinās magoņu sulu! Viņiem iepatiksies!... Viņi kliegs „Vēl! Vēl! Vēl vairāk magoņu sulas!” Un tad būs klāt mans laiks. Es teikšu – stop!... Varam sarunāt – no manas puses magoņu sula, bet jūs... dārgie elfi... aizmirstiet visādas muļķības pārvērst mani par odzi, tā vietā... ienirstiet jūras dzelmē un nesiet man dzelmju zeltu – daudz, arvien vairāk un vairāk!... Kamēr es kļūšu bagātāks par pašu ķēniņu... un valdīšu visā pasaulē!
- Linda. Un es ķēniņiene?
- Gvarvins. Dabiski! Domāju nebūs tāda pakalpojuma, ko šie spārnaiņi ar visām viņu burvju spējām negribētu manā labā izdarīt, ka tik neaptrūktos magoņu sulas!

Linda. Gudri, vīrs! Tad arī tev nevajadzēs ielaisties nekādās ārlaulības attiecībās, turklāt naudas būs diezgan... Tu esi īsts druīdu zintnieks! Tie citi, lai tagad nāk pie tevis par sētniekiem! Bet vai tev ir magoņu sula?

Gvarvins (*rāda pudelīti*). Te drusku ir, bet sākumam arī pietiks! Kad elfi to pamēģinās, es teikšu, lai sāk jau nest zeltu, es savukārt virszemē iepirkšu vēl vairāk magoņu sulas un nesīšu uz Kīntairas alu... Un tādā veidā tās mūsu lietas rīpos... Sasodīts! Cik vienkārši izrādās jau sen varēju kļūt Pasaules Valdnieks!... Bet es kā tads muļķis noņēmos ar dziesmiņu sacerēšanu... Labi! Tas viss tagad pagātnē! Nu mums tās lietas aizies! (*Ieosta no pudelītes.*) O! Es lidoju...

Linda (*ieosta.*) O! Es arī... es arī... Laiku un Pasauļu straumē... Cik skaisti!... Kā visi mani mīl!...

3.

Dzīvoklis pilsētā. Visi turpat, kur I.ainas beigās.

Lauma. Kāda garlaicība! Linda! Pat pie tevis jau sāk apnikt!... Varbūt vēl šovakar aizlaist uz Singapūru vai Bangkoku?... Ak, nē... Arī tur jau esmu bijusi nez cik reizes...

Linda. Ozolmizu tējiņu negribi?

Lauma. Tu ko, traka? Tā taču urīndzenamā!

Linda. Zinu, es tomēr zvanīšu ātrajiem! Viņš tur tā tik stīvi guļ, ka man jau bailes metas... (*Dodas pie telefona.*)

Lauma (*attur*). Nav vajadzības! Klausies, ko es tev saku – un tu jau zini, ka nekad nemeloju – es mīlu tevi! Tikai tevi! Un tu mīli tikai mani!... Tāda ir patiesība. Ak, liekas, pagājuši jau 3000 gadi, kopš mēs ar tevi sastapāmies mūsu tehnikuma kopmītnes istabiņā... Vai mums nebija jauki?...

Linda. Tur bija prusaki.

Lauma. Mazas nekaitīgas radībiņas! Nu un tad? Atzīšos, tagad, kad esmu izbraukājusi visu pasauli, visas Parīzes, visas Ņujorkas, Ceilonas, Zimbabves un Havaju salas – jā, nenoliegšu, tur bija liesmojoši saulrietī, bija arī tumšākie kalni, kas iesniedzas debesīs, bija zaļas ielejas... es tomēr gribu atpakaļ mūsu kopmītnes istabiņā pie prusakiem...

Linda. Lauma, viņš guļ un pat acis nevārsta, varbūt viņam ir smadzeņu satricinājums! Varbūt jau... beigts... nemaz vairs neelpo!

Lauma. Ko niekus! Varbūt sekss ar vēsu mironi turpat kapsētā zem smaržojoša ievu krūma varētu mani iekustināt... ieintrigēt... Padomā, svaigi izrakts kaps mēness gaismā... m-m-m-m... (*Paceļ Gvarvina roku, skūpstā to no pleca līdz pirkstu galiem.*)

- Linda. Pagaidi, pagaidi, viņš varbūt nemaz nav beigts! Un kamēr dzīvs, viņš ir mans vīrs!
- Lauma (*tausta Gvarvina pulsu*). Tev taisnība, dzīvs kā tāds maita!... Eh, neveicas man šodien erotiskajā jomā... Bet, vai zini ko? Sadalīsim viņu sastāvdaļās! Spēlēsim spēli... Kur kārtis? (*Paņem no bufetes.*) Atceries, kā senos laikos, kā mēs spēlējām toreiz kopmītnē?
- Linda. Tu domā to spēli „Strādniece un Kolhoznieks”?
- Lauma. Nu, protams, protams!
- Linda. Es tikai vairs lāga neatceros, kā to spēlēja...
- Lauma. Ak, elementāri! Ņemam no kārtīm tikai kungus un dāmas. Sajaucam... (*dara to*) kārtīgi sajaucam!... Tu velc vienu kārti: ja izvilksi Kolhoznieku, kurš ir kungs, tad vinnēju es, ja Strādnieci, kura ir dāma, tad tu.
- Linda. Man nav naudas.
- Lauma. Bet man taču ir! Es katrā gājienā likšu uz spēles, teiksi, vienu Zaļo Lieldienu olu... ak, tu jau nezini šifrētos nosaukumus – tas ir vienu tūkstoši dolāru. Bet tu kādu daļu no tā tur „līķa”... sāksim ar kreiso kāju – okei?
- Linda. Tu domā? No mīlotā vīra... Bet tā taču nav labi.
- Lauma. 1000 dolāru pret kreiso kāju, normāla cena katrā fizioloģisko orgānu uzpirkšanas medicīnas punktā!
- Linda. Bet cūku seski viņi tomēr ir! Ko tikai manējais nesusolīja! Nedzeršot ne piliena, sacerēšot man veltītu dziesmu, ko dziedās puspasaulē!... Es kā tāda mulķe tik klapēju ar acīm, visam ticu!... Ne nu ko sacerēja, nekā... Un šodien vēl pielējās... Es esmu ar mieru! Spēlēsim! Lai iet! Kad nav, tad nav!
- Lauma. Velc, nerunā! (*Linda velk kārti.*) Kolhoznieks! Atvaino, kreisā kāja ir mana!
- Linda. Spēlējām vēlreiz. Par labo kāju dubultīgi. Tā viņam spalvaināka!
- Lauma. Okei! Labā spalvainā kāja pret divām Zaļajām Lieldienu olām. Velc!
- Linda. Mans Dievs, atkal Kolhoznieks...
- Lauma. Super! Super! Spēle iet vaļā! Ejam uz augšu – tagad par visu to daļu līdz nabai.
- Linda. Trīskārši! Tā ir viņa pati labākā daļa.
- Lauma. Lūk, tur es tev piekrītu.

Gvarvins paceļ galvu un noskurinās.

Gvarvins. Tā kā miglojas, tā kā dubultoņas... Vai tik man nav pasliktinājusies redze? Varbūt pasūtīt brilles?

Linda. Dārgumiņ, mīļais! Tu atjēdzies, manu āzīt! Vai cik labi, ka neesi pavisam beigts!

Gvarvins. Tā sajūta, ka līdz pusei esmu tomēr beigts... Vai man uzgāzās skapis?

Lauma. Tu pakriti... nolikies pa trepēm... sešus stāvus.

Gvarvins. Kas tā tāda?... Ā-ā-ā! Atceros! Re, kur man vēl siksna rokā!

Linda (*atlec sānis*). Vai nav sesks! Atkal viņš pie vecajiem niķiem!

Gvarvins. Atceros, atceros... Tad ieskrēja viņas ciklopi milži un mani meta pa gaisu!

Linda. Lauma, vai tiešām? Par ko?

Gvarvins. Vienkārši viņa te novilka bik...

Lauma (*ātri vidū*). Linda mēs vēl nepabeidzām spēli! Uz vislabāko daļu. Neaizmirsti, ka likmes ir trīskāršas.

Linda. Pagaidi, pagaidi! Ko tu tur sāki teikt, Gvarvin?

Gvarvins. Bet kas tā jums vēl par spēli?

Linda. Nekāda!... Pa jokam... Kā senos laikos... kopmītnē... Mēs tikai jokojāmies, vai ne, Laumiņ?

Lauma. Nu, kā tad Lindiņ, mēs te visi mazliet pajokojāmies, gan tie, kas istabā, gan tie, kas aiz durvīm – tikai joki vien, te nav ko apvainoties!... (*Pēkšņi*). Kas te smird?

No griestiem viņiem virsū sāk pilēt, tad tecēt kaut kāda šmuce.

Linda. Mans Dievs! Kaimiņiem atkal pods iet pāri!

Lauma (*sauc*). Jūs tur ārā!

Mučīņa un Tups (*parādās*). Klausāties, saimniec!

Lauma. Uzskāpiet vienu stāvu augstāk un paskatieties, kas tur notiek ar tualeti!

Abi miesassargi. Būs darīts! (*Prom.*)

Linda. Jāsauc avārijas dienestī, santehniķi... Smird, ka nekur glābties!

Lauma. Toties atgādina tos laikus, kad dzīvojām kopmītnēs... Kas tie bija par zelta laikiem!... Spēlējām „Strādnieku un Kolhoznieci”...

Linda. Klusē, neatceries!

Lauma. Kā lai neatceros, ja esmu vinnējusi pusi tava vīra!

Linda. Nekādu ne pusi!!! Tikai kājas! Tikai kājas, Gvarvin, es zvēru!

Gvarvins. Mani nospēlēt kārtīs! Mani – priesteri! Dziesminieku! Kārtīs... Tādu negodu es neesmu piedzīvojis visu savu 60 reinkarnāciju laikā!... Nē, šī ir mana pati sliktākā pārdzimšana, to ir jāizbeidz, ātri un tūlīt pat... tūlīt pat... Uzspēlēsim kariņu!!!!... Abas, jūs... jūs... pat nezinu, kā jūs nosaukt... Marš, sēdēt uz grīdas!

Linda. Kāpēc?

Gvarvins (*atvēzējas, ieaurojas*). Spridzināšu!!!

Lauma (*iet apsēžas uz grīdas.*) Super! Viņš sāk man patikt!

Linda (*blakus*). Bet man ir bail...

Gvarvins. Tur arī sēdēt! (*Iziet virtuvē*).

Linda. Kā tu domā, kāpēc viņš tā blāva?

Lauma. Spriežot pēc acīm un izdarībām, viņš ir kļuvis par maniaku... Vai tev cirvis ir mājās?

Linda. Kāds cirvis? Par ko tu? Nav nekāda cirvja...

Lauma. Tas labi. Maniaki visbiežāk sāk ar cirvjiem, bet man negribētos, lai mani sāk sadalīt ar cirvi, kamēr mana apsardze augšstāvā noskaidro santehnikas jautājumus!

Linda. Ar cirvi? Man vīrs?

Lauma. Vīrs pirmām kārtām ir vīrietis, bet vīrietim no maniaka tikai viens solis!

Atgriežas Gvarvins ar tējas tasīti. Apsēžas abām pretī uz grīdas. Acis viņam zvēro. Maisa cukuru, padzeras.

Linda. Kā smird... Bet vismaz vairs nepil no griestiem...

Gvarvins. Vēl drusku pasmirdēs. Es attaisīju gāzi... Tagad padzeršu tēju... Pēc tam es ieiešu virtuvē uzpīpēt... Varbūt nekas nenotiks – gāzes būs par maz, bet varbūt visi uziesim gaisā. Karš paliek karš! (*Ar baudu iedzer tēju*). Teicama tēja, starp citu... Par to spēli?... Kā jūs būtu mani lietojušas pēc sadalīšanas?

Lauma. Ak, tas ir vienkārši – man piederētu apakšējā daļa līdz nabai un es...

Linda (*pretī*). Es būtu atspēlējusi! Man jau sāka kārtis nākt...

Lauma. Tu rūpētos par viņa augšgalu, dotu ēst, vestu pie zobārsta vai friziera un sasietu viņam šlipsi. Man gals varētu palikt neapģērbts, mani tas pilnīgi apmierinātu kāds ir...

Linda. Vai... neapspriedīsim... jau sāk smirdēt pēc gāzes!

Lauma (*čukstus*). Nē, apspriedīsim! Vienīgā šanse, kā neuziet gaisā ar visu kaimiņu no augšējā stāva un neaizlidot kopā ar viņa pārplūdušo podu, ir ielīst ledusskapī, kad viņš ies raut sērkokciņu! Vai ledusskapis ir tukšs?

Linda. Divas nedēļas jau tukšs!...

Lauma. Būs okei!

Linda. Bet viņš... mans mīļais?

Lauma. Kas tad iesāka šo kariņu, mēs sievietes, vai? Paša kariņš, paša sprāgšana! Mums jādomā tikai par savu izdzīvošanu šajā veču pasaulē!

Linda. Viņš ir mans vīrs.

Lauma. Līdz pusei.

Linda. Nē, līdz pat kājām!

Gvarvins (*viegli šūpodamies*). Nu, ko izlēmāt?... Ir laiks... Tēja jau padzerta...

Linda. Gvarvin... tu, lūdzu, nomierinies, jā?

Gvarvins (*ar sērīgu smaidu*). Attā...

Linda. Paklau? Kāpēc tu tāds mierīgs? Vai tad nespridzināsi?

Gvarvins. O! Kā vēl spridzināšu! Ja nav dzīves... tad jādodas prom...

Tālu!... Tālu es esmu ceļojis... 60 reinkarnācijas... Un daudz es esmu redzējis – vistumšākos kalnus un viszaļākās ielejas... Esmu gājis caur gleznainiem tuksnešiem un liesmojošiem saulrietiem, kas ved mani mājās... uz Kīntairas ragu... Iešu kā briedis caur viršu klajumu... kā briedis... kā briedis... (*Aizmiegs.*)

Lauma. Skat, nolūza...

Linda. Pareizi! Es taču iebēru miegazāles tējā, tu pati man to ieteici, atceries! Iebēru, iebēru, miegazāles iebēru – ram-tai-rīdi-rā!... Oi! Bet tā gāze vēl smird.

Lauma. Izslēdz. Un atver logu. Tik vien tā darba... (*Apskauj Lindu*)

Garlaicīgi. Nebija pat ledusskapī jālien... Varbūt ar to gāzes sprādzienu ledusskapis būtu aizlidojis pa logu ārā... Jā, mīļā, ar „Konkorde” esmu lidojusi, ar „Boingu” esmu... ar ledusskapi... vēl nekad...

Linda. Es tomēr nesaprotu, kāpēc tu tāda bagāta un gudra, esi mana draudzene?...

Lauma. Es pati nesaprotu... Ej, pačukiņ, labāk izslēdz gāzi, un nedomā neko! (*Uzplīkšķina. Linda prom.*)

4.

Kīntairas klinšu ala. Krāsainas, psihodēliski košas dekorācijas, kuģi, kas peld ar burām uz leju, ar siks pārņu spārniem lidojoši telefona aparāti, kam ziedkausiņi klausules vietā, vējā plandoši Dalī mīkstie pulksteņi utt. Alā atbalsojas jūras viļņu šļaksti, kaiju un roņu brēcieni.

Bākas rotējošie uguņi un melodija kā karuselī.

Gvarvins un Linda taustās tumsā, tikai pa brīdim viņiem uzziņsnī bāka.

Gvarvins. O-o-o! Atdauzīju savu pēdējo kāju. Nesaprotu, kā tev izdodas neiekrīst nevienā bedrē.

Linda. Toties man aiz bailēm zobi klab... Atpūtīsimies?

Gvarvins. Varam jau piesēst, bet vai tā būs kāda atpūta... Visu mūžu rāpojam pa akmeņiem, laužam kaklu, cenšamies, un tā – vienu reinkarnāciju, divas, kamēr visas sešdesmit... kaut ko jau sakrājam, kaut kas sarosās prātiņā, liekas, jau sākam kaut ko saprast... bet tad pēkšņi viss apriebjas, un vienā mirklī – pārdodam visu, ko esam ieguvuši, nospēlējam kārtīs, vai vienkārši sadedzinām! Tukšā atkal. Un ja paši nepārdodam, tad valdnieki atņem. Varbūt tiešām par čūsku būtu labāk... Guli savā žagaru kaudzē un miers!...

Linda. Vecāmāte teica: vajag pašam būt savas dzīves valdniekam!

Gvarvins. Kas tad bija tava vecāmāte?

Linda. Dziedniece, zālītes lasīja, čūsku indes vārīja... Beigās viņu pasludināja par burvi un sadedzināja sārtā...

Gvarvins. Tā, ka nepalīdzēja vis pašas gudrības!

Linda. Ne-e... Es jau arī neko nesaku. Es visiem valdniekiem esmu ar mieru pakalpot, kā pienākas, kā nolemts!

Gvarvins. Pati bikses novilksi, kad valdnieki nāks ar žagariem?

Linda. Un novilkšu ar! Toties no manis neviens neko neatņems nost, bet vēl iedos klāt!

Gvarvins. Daudz ir iedevuši?

Linda. Nebaidies, gan kādreiz iedos, jā sagaida tikai sava laimes stunda!

Gvarvins. Tad jau labāk nelikumīgi tirgot magoņu sulu! Es tā arī darīšu!

Parādās elfs Jamulejs. Viņš runā, kā pa telefonu, ziedkausiņā.

Jamulejs. Hallo, hallo! Vai tur nav vairs neviena dzīva elfu santehniķa? Kanalizācija pilnīgi aizdambējusies. Tās ir šausmas, kas notiek. Atbildiet taču reiz. Karalienes vārdā, palīdziet! Cik ilgi varu saukt un aicināt, es taču tā varu noslīkt mēslos. Pods aizdambējies, pilns līdz malām – visa šī pretīgā, smirdīgā magoņu sula jau līst pāri!... Tūliņ pat steidzieties šurp!... Es nevaru gaidīt, nevaru paciest ne mirklī, man kļūst slikti ap dūšu, man arī kājas krustām un vēders pilns, kā lai gaida! Es taču neesmu cūka, neliešu savu magoņu sulu tieši uz ielas!... Nē, jūs pats savu magoņu sulu varat nest uz analīzēm!... Bet man vajag santehniķi! (*Brēc.*) Jau tek, jau gāžas pāri malām, jau pilna istaba! Ak, šausmas, visas mēbeles, viss dīvāns, visas drēbes tagad pievilksies ar magoņu sulas smaku. Kā es pēc tam varēšu parādīties solīdā elfu sabiedrībā? Visi spiedīs degunus ciet!... Ātrāk lidojiet šurp! Maksāšu jebkuru cenu!

*Nomet ziedkausu, cenšas ar brokāta lupatu saglābt, kas glābjams.
Nāk Gvarvins Un Linda.*

Linda. Skat, elfs!

Gvarvins. Redzu, redzu, tagad tikai mieru. Jāmēģina izlikties par klejojošu tirgoni... Kur mana pudelīte? Ka tik viņam neliekas par maz...

Linda. Smaidi! Vislabāk pērk no tā, kurš smaida... (*Saviebjas, ieraudzījusi Gvarvīnu mēģinām smaidīt*). Tfu, kāds riebeklīgs smaids! Vai tad tu nevari atklāti, no sirds, lai visi tev notic? Vai nekad neesi redzējis, kā valdnieka ļaudis smaida, kad sastop

naidnieku valsts sūtņus, liekas, satikušies seni draugi! Nu, smaidi taču laimīgāk! Iedomājies, ka esi jau kļuvis Pasaules valdnieks! Gvarvins. Nesanāks... Reiz sirmāis druīdu birzs dārznieks man sētniekam teica: „Katrs cilvēciņš ir drusku valdnieks, katrs ir drusku āksts... Bet tas, kurš iedomājies sevi par visu valdnieku pārvaldnieku, tas pats pirmais kļūst par visīstāko ākstu...” Tā arī ir... Linda. Eh... Skaties, kā vajag! „Vai jūs, godājamais, nevēlētos šo burvīgo precī, kurai nav līdzīgas ne virs, ne apakš zemes?” Gvarvins. Ē, nu labi... Mēģini tu runāt... Kaut kā pa abiem pielauzīsim...

Abi tuvojas elfam Jamulejam.

Jamulejs. Ko? Jūs jau klāt? Tik ātri? Gvarvins. Nu... tā... drusku kāju pamežģīju gan... bet mēs steidzāties! Jamulejs. Vai, cik labi! Cik brīnišķīgi! Vai, cik labi! Cik labi! Pagājušo reizi, kad saucu, santehniķi ieradās pēc 3000 gadiem! Linda. Ak, kungs, ko viņš tur runā? Gvarvins. Tss... Tas laikam elfu valodā Vai mums jāsaprot! Piedāvā labāk precī! Linda. Jaukais, elf, vai nevēlaties aizmirst visas savas rūpes, dzīvot vienīgi laimei un labklājībai? Jamulejs. Gribu. Tāpēc jau arī zvanīju. Linda. Saprātu! Man ir tieši tas, kas jums visvairāk vajadzīgs! Tikai jums vienam, tāda mantiņa, tāda suliņa, ka aplaizīsieties... krāšņi sapņi, lidojums uz zvaigznēm, viss jums!... Jamulejs. Lidojumi? Tie man jau ir pašam. Bet varbūt ķersimies pie lietas? Pods ir tur. Linda. Man te pudelītē... ir brīnumzālītes! Lūdzu, mazliet paodiet! Tikai mazliet, ka sākumā nav par daudz!... Jamulejs. Nu, labi... (*osta*). Ko-o-o-o-o?! Magoņu sula!!! To jūs dodat man ostīt!? Ar degunu!? Gvarvins. Laižamies! Nu būs slikti! Jamulejs. Izņirgāties atnācāt? Par manu nelaimi zākāties? Kur mani vampīra zobi, kur mana vilkača āda? Nupat te šķīdīs kauli! (*Atņirdz plēsīgu rīkli.*)

*Gvarvins un Linda metas bēgt pāri klinšu krāvumiem,
Jamulejs viņus vajā. Beigās notver.*

Linda. Apžēlojieties! Mēs negribējām neko sliktu!
Jamulejs. Kāpēc tad grūdāt man pie deguna magoņu sulu, ja man pašam pods iet pāri un smird pa visu māju?
Linda. Mēs tikai...

Gvarvins. Tikai pajokojām!

Jamulejs. Ā-ā... (*Sāk smieties.*) Jūs man tos mēslus pa jokam, hi-hī, lai es ostu, ha-ha, pa jokam? Va dzi, tas taču traki smieklīgs joks: paša izkārņījumus pašam pie deguna! A-ī-ī, kad es to izstāstīšu citiem elfiem, viņi nomirs aiz smieklīem, atstiepsies it kā būtu kādi mirstīgie! Nē, es vairs nevaru! Traks palikšu no tādas pārsmiešanās! Vai jūs zināt vēl daudz tik smieklīgu joku?

Gvarvins. Es zinu! Tā būs visjautrākā spēle, tā saucas „Karalienes varas gāšana”! Taisīsim sacelšanos!

Jamulejs. Ei, kā to dara?

Gvarvins. Sanāk visi kopā, sāk čukstēties un griezt zobus – to sauc par sazvērestību!

Jamulejs. Feini...

Gvarvins. Tad visi dzied dziesmas un iet uz Karalienes pili, pa ceļam visi atrod kaut kādus sitamos un laužamos, un beigās iebrūk pilī, noķer Karalieni, noslāna ar siksnu un padzen!

Jamulejs. Tas gan ir brangs joks! Un kāpēc tā dara?

Gvarvins. Tad beigās visi ir vienlīdzīgi, neviens nav ne valdnieks, ne āksts – visi, kādi ir, tādi ir, un dzīvo nost!

Jamulejs. Ko tu saki!?

Gvarvins. Jā, ka tik būtu miers pazemē!

Jamulejs. Ū! Mīlīgi...

Linda (*čukstus.*) Vecāis, vai tu traks! Ko tu tur muldi? Gāzīs viņš varu! Par to taču var uz sārta nokļūt!

Gvarvins. Sieva, netraucē, es tagad dodos cīņā! (*Jamulejam*). Vajadzētu tikai saaicināt vēl dažus uzticamus ļaudis, lai tie saaicina vēl citus draugus un paziņas, lai sanāk krietns karaspēks!

Jamulejs. Mirklīti! (*Sāk lalināt un vidžināt.*)

Saskrien elfi – Tups, Mučiņa, Bučiņa un ierodas arī Pūķis Gākas Baisma.

Jamulejs. Ei, klausieties, elfi! Te viens virszemes āksts mums apsolīja brangākos jokus!

Gvarvins. Pirmkārt, es neesmu āksts. Otrkārt, lieta ir ārkārtīgi nopietna, tāpēc jautāšu jums: Pazemes Tauta, vai jums nav apnicis dzīvot paklausībā un apspiestībā, nopūsties un ciest, nebūt drošiem par savu rītdienu un nemanīt dzīvē atspīdams nevienu gaišu saules stariņu apakšzemes tumsībā!?

Mučiņa. Tiešām vareni ākstās!

Bučiņa. Vai tik tas nav pats ākstu ķēniņš, ko vakarnakt kronēja Kīntairas krodziņā?

Gākas Baisma. Bet vai dejas būs?

Pārējie. Pēc tam!

Gvarvins. Pazemes Tauta, jautāju tieši – vai gribat dzīvot cilvēka cienīgu dzīvi?

Elfi (*lēkā un kliedz, rāda stulbas zīmes ar pirkstiem*). Jā-ā-ā-ā!

Gvarvins. Viss būs. Vajag tikai celties cīņā! Neviens lai nepaliek nomaļus šajā bargajā nestundā, kad elfi vairs negrib dzīvot pa vecam!

Elfi (*tāpat*). Jā-ā-ā-ā!

Gvarvins. Vispirms apgūsim kara mākslu, kurā galvenais ir – pareizi aplenkt. Dosimies laukā uz Kīntairas pļavām mēnesnīcā uz kaujas mācībām. Stājieties ierindā, cīnītāji! (*Tupam*). Tevi es, varenais priesteris Gvarvins, ieceļu par Taurētāju! Pūt! Pārējie – ierindā! Un soļos, marš!

Visi lustīgi aizsoļo Gvarvina vadībā, kurš vienīgais šo situāciju saprot nopietni. Bučiņa vicina brunčus kā karogu.

Linda. Kas mani ņems līdzī?

Parādās Elfu Karaliene, saldkaisli tuvojas Lindai.

Satver viņu, pieglaužas. Linda nepretojas. Tad atskatās un pārbīstas. Nokrīt ceļos.

Lauma. Kas tev notika? Īss ģībonis? Vai smagāka kaite? Piemēram, trīs dienu ieilgusi žūpošana?

Linda. Karalien!... Esmu jūsu padevīga kalpone, un man jums ir jaunumi!

Lauma. Tu tikai pielūko, lai būtu interesanti!

Linda. O, jā!... Ziniet, slikti cilvēki un... ne tikai cilvēki, bet arī cilvēku sakūdītas spārnotas būtnes... viņi nelietīgi nolēmuši atņemt jums karalienes godu!

Lauma. Ei nu? Kā tad viņi grasās to izdarīt?

Linda. Viņi rīko sazvērestību.

Lauma. Cik mīļi! Kā es pati to jau agrāk nebiju iedomājusies? Tas taču ir šausmīgi jautrs pasākums. Elfiem tas noteikti nebūtu ienācis prātā – droši vien to izdomāja kāds no virszemes ļaudīm.

Linda. Ai, jā – izdomāja... Mans nabaga jukušais vīrs... Tas pats, kuru jūs apsoliņāt pārvērst par čūsku, ja vien viņš jūs... piedodiet, augstība... nepavedīs...

Lauma. Sasodīts! Viņš ir stipri vien pastrādājis, lai tas notiktu! Mīlulīt, saki ātrāk – kur ir tā vieta, kur viņi rīko savu sazvērestību, man pašai šausmīgi gribas piedalīties.

Linda. Bet jūs to nevarat, augstība. Šī sazvērestība taču ir vērsta pret jums!

- Lauma. Ak, tiešām! Kāda neraža!... Pagaidiet, pagaidiet, vēl visu var vērst par labu! Paklau, tu pati taču negribi piedalīties tajā sazvērestībā, vai ne?
- Linda. Nekādā gadījumā! Esmu jums pilnīgi uzticīga, no galvas līdz kāju pirkstu galiem! Es esmu jūsu pusē!
- Lauma. Jauki, jauki! Tad darīsim tā – es tevi iecelšu par karalieni, bet pati pārvērtīšos par kādu ikdienišķu personu, teiksim, Sniegbaltīti. Un tad gan es varēšu personīgi piedalīties sazvērestībā! Vai ne?
- Linda. Kā tad tā?...
- Lauma. Kas notika? Vai te kas neskaidrs? Vai esi dumja un nesaproti?
- Linda. Vai tad būt par Karalieni ir tik slikti, ka jūs...
- Lauma. Ne jau slikti, bet... apnīk! Visu jau esmu pieredzējusi, visas burvestības izmēģinājusi... Gribu kaut ko tādu, nu tādu... Uhh! – tādu kaut ko, saprati!
- Linda. Nu, jā, bet... ja es tagad būšu karaliene, tad jau tā sazvērestība vērsīsies pret mani!
- Lauma. Nu un kas, ja tevi arī gāzīs no troņa? Būsi tā pati, kas tagad un viss...
- Linda. Bet ja nu pasākuma norisēs ir paredzēts nocirst man galvu, uzspraut uz mieta vai sadedzināt sārtā? Domājiet, ka man tas patiks?
- Lauma. Sīkumi!... Kaut gan pareizi: tu esi mirstīgā. Sanāks vēl, ka atstiepsi kājas pavisam, ej nu gaidi tad jaunu reinkarnāciju un ja nu pārdzimsti par kādu aitu?... Labs ir. Ņem manu amata zizli un ja kāds sadomā tev cirst galvu, parādi viņam kā roņi nārsto! (*Satver Lindu kaislīgā apskāvienā*)
- Linda. O! Karalien!...
- Lauma. Csst! Tagad tu esi Karaliene. Vara ir mainījusies. Kluss un savā miermīlībā atdarināšanas cienīgs valsts apvērsums ir noticis... Kā tev patīk šitā?... (*Satver Lindu vēl ciešākā tvērienā*),
- Linda. Oi...
- Lauma. Tagad ejam, tu man parādīsi, kur viņi ir, visi tie sazvērnieki, un ko viņi tur tādu dara. (*Abas prom*).

No citas puses nāk Gvarvina komandētā ierinda.

- Gvarvins. Labi. Kaut kur tomēr esam arī atnākuši. Šī vieta nemaz nav sliktāka par citām... Beigu beigās kaujas mācības var noturēt jebkurā vietā... Atbrīvotāju armija, stāt! Sāksim manevrus! Kādu mācību mums jāapgūst vispirms? Mums ir jāiemācās aplenkt. Jā gan. Bet jau jautājums skan tā: kas tad tā tāda ir – aplenkšana?
- Elfi. Nu?
- Gvarvins. Tā ir pilnīga aplenkšana no visām pusēm!

Elfi. Jā-ā-ā-ā!

Gvarvins. Bet kas mums jāaplenc?

Tups. Ledusskapis!

Gvarvins. Kāpēc tad „ledus skapis”?

Mučīņa. Jo ledusskapji, tās ir tādas burvju ierīces, kādas mūsu pasaulē vēl nav, bet būs tikai pēc 3000 gadiem!

Jamulejs. Aplenk tādu ierīci, tas ir vēl labāk nekā aplenk podu!

Bučīņa. Vai vecu ela mucu!

Gvarvins. Nu, labi, ja jūs visi tā vēlaties... Kur tad jums ir tas ledus skapis? Stiepiet šurp...

Tups. Mierīgi! (*Ar vienu pirkstu izstumj no aizkulisēm ledusskapi, atver durvis, pa tām izlec sprigana Elfu karaliene Lauma pārģērbusies par Sniegbaltīti*).

Sniegbaltīte. Džing, džing, esmu piedzimis! Vai drīkstu piedalīties?

Gvarvins. Bet vai tu esi ar mieru nežēlot savas asinis vai pašu dzīvību cīņā pret netaisnību?

Sniegbaltīte. O, es vienkārši nevaru izturēt, cik ļoti gribu. Man trīc un raustās visās malās – šite, šite un šite, kā vēlos!

Gvarvins. Jauki, jauki. Ieceļu tevi par mūsu Atbrīvotāju armijas...

Sniegbaltīte. Sniegbaltīti...

Gvarvins. Kas tā par dienesta pakāpi?

Sniegbaltīte. Kaut kas vidējs starp virskareivi un apakškareivi...

Gvarvins. Ideāli. Tā tad – uz priekšu! Visi slēpnī! Ledusskapis paliek uz vietas. Mums to būs jāieņem.

Elfi. Jā-ā-ā! Ieņemsim! Ieņemsim!

Mučīņa. Ieņemsim! Militārajā valodā to sauc arī par ledusskapja nevainīgo ieņemšanu.

Gvarvins. Piekrītu! Marš, slēpnī! Kad Taurētājs sāks taurēt uzbrukuma signālu, visi ar kaujas saucieniem uz lūpām metieties ārā un žmiedziet to ledusskapi nost.

Mučīņa. Man jautājums: kāpēc mums jāžmiedz tukšs ledusskapis?

Sniegbaltīte. Nemaz ne tukšs! Tajā ir viss, kas nepieciešams nedēļas nogalei – divi ķirbji un paciņa miegazāļu.

Bučīņa. Bet ko kliegt?

Jamulejs. Jā, kāda ir parole?

Gvarvins. Uzdodu tev to izgudrot.

Jamulejs (*Bučīņai*). Bet es uzdodu tev – izgudro!

Bučīņa. Es priekš tā esmu par jaunu. (*Tupam*). Tu izgudrosi, jo tev divi metri augumā, un smadzeņu seši kilogrami!

Tups. Prātā nenāk! Es jau esmu Taurētājs. Mani lieciet mierā!

Gākas Baisma. Bet vai deju nebūs?

Visi. Pēc tam!!

Sniegbaltīte. Klausieties, parole būs tāda: „Kas tur nāk pa tumsu?”

Atbilde: „Strādniece! Bet kas tur jautā?” „Kolhoznieks!”

Jamulejs. Un to visu jāpagūst pateikt skrienot uz ledusskapi?

Gvarvins. Sākumā viegli nebūs! Bet mēs pārvarēsim visas grūtības. Ja karosiet no sirds, tad jau pēc pirmajām piecpadsmit reizēm „pa tumsu”, ikviena „strādniece” godam tiks galā ar savu „kolhoznieku”!... Aiziet! Slēpnī! Signālu! (*Taure skan*). Uz priekšu, uz ledusskapi!

Elfi (*dodas uzbrukumā*). Kas-tur-nāk-pa-tumsu-strādniece-bet-kas-tur-jautā-kolhoznieks! Urrā!!

Gvarvins. Kaujas pozā!

Ledusskapis tiek gāzts un uzveikts.

Gvarvins. Pateicos, mani kara biedri! Mēs uzvarējām! Ierindā, marš!

Izsaku pateicību un piešķiru ordeņus, par jūsu drosmi un izturību!

Gvarvins iet gar ierindu, salutē, spiež rokas.

Visi skaļi nosauc savus vārdus.

Gvarvins. Brīvi! Pārtraukums!

Elfi atpūtas brīdī starp kaujām.

Tups. Eh, kā mēs!

Bučīņa. Nekad nebiju domājusi, ka cīņa pret varu ir tik aizraujoša nodarbība. (*Sniegbaltītei*). Kā tu domā, vai man nākošreiz pirms uzbrukuma neuzvilkt sarkanās krāsas korsetīti?

Sniegbaltīte. Protams, dārgā!

Gvarvins. Nākošais uzdevums būs grūtāks. Būs jāiedomājas, ka ledusskapi sargā Policija, tad vajadzēs karot daudz izveicīgāk!

Mučīņa. Kas tā tāda „Policija”?

Gvarvins. Tā ir sena Kīntairas pasaka... Man to stāstīja vēl mana vecmāmiņa. Nāciet tuvāk, pastāstīšu!... Policija tā ir Likteņu Sieva, kuras sargā Vārtus Laiku un Pasauļu straumē, kurā ieejot dvēseles ceļo no vienas reinkarnācijas uz otru... Kad atnāk Policija, tā pieklauvē pie durvīm un pavēl atvērt... Tad nu katrai dvēselei pašai jāzina, laist iekšā vai nelaist – vai esi paveicis savu dvēseles misiju virs zemes...

Sniegbaltīte. Jāzina, vai āksts savas ākstības jau visas līdz galam izākstījis un vai tagad var iet... cauri Vārtiem Laiku un Pasauļu straumē...

Gvarvins. Un ja Policiju ielaiž, tā izspļauj uguni...

- Gākas Baisma. Par to uguns spļaušanu, tās nu ir tīrās pasakas! Par mums pūķiem arī stāsta, ka mēs spļaujot uguni! Muļķības. Un meli. Uguni spļaut – tas taču šausmīgi neveselīgi!...
- Gvarvins. Gribat ticiet, gribat neticiet! Bet atcerieties! Ja mēs ejam karā pret karalienes varu, tad mums jābūt gataviem sastapties ar pašu Likteņu Sievu – Policiju.
- Jamulejs (*žēli iebļaujas*) Ai, ai, kā es to varēju aizmirst, mana nabaga tualete, tur taču vēl arvien plūst pāri magoņu sula... Man jāskrien. Tāda nelaime! Paldies, ka atgādinājāt! Gāzīsim Karalieni nākamnedēļ. Man tagad jāglābj mans pods! (*Aizskrien*).
- Gvarvins. Kareivi! Nepadodies kārdinājumam! Nepadodies kārdinājumam nekad! Kā tu drīksti pamest kaujas lauku tik atbildīgā brīdī!
- Sniegbaltīte. Lai viņš skrien pretīgais mietpilsonis pie savas kanalizācijas! Liela labuma no viņa tik un tā nebija, tikai izplatīja paniku un ar savu magoņu smaku grāva ticību ideāliem.
- Gvarvins. Klau... tu esi gudra elfiene...
- Sniegbaltīte (*erotiski*). Nevien gudra, man ir arī šis tas cits...
- Gvarvins. To es pēc kaujas.
- Sniegbaltīte (*valdzina*). Tu esi pārliecināts, ka nepalaidīsi garām pašu galveno, kāpēc tu cīnies? Pašu odziņu, priesteri? Ko tu mūža galā teiksi Policijai, kad tā prasīs: āksta dvēsele, vai visu savu misiju jau paveici?... Apdomā labi – ja nu šonakt otras izdevības vairs nebūs?
- Gvarvins. Nē. Man ir mans pienākums. Esmu kā cieta kristāla klints!
- Sniegbaltīte. Vai tad tā ir tava misija kauties un karot, tu muļķa dziesminiek?
- Gvarvins. Šī ir mana zvaigžņu stunda. Es jūtu varu savās rokās. Nekad neesmu juties tik pacilāts, tik dižens un tik nepieciešams visai Kīntairas sabiedrībai! Vai mani kāds klausījās, kad dziedāju dziesmu, vai kāds dziedāja līdzi – neviens! Vai kāds laimē gaviļēja, vai man kāds sauca „urrā”? „Mak-figu” viņi man sauca... Bet es esmu mācījies maģiju, esmu strādājis druīdu birzī par sētnieku, esmu sācis no pašiem pamatiem – un kam tas viss? Krogus dzērājiem izpriešam?... Tagad es beidzot kaut kas esmu. Es izjūtu varu sevī. Es esmu Priesteris. Esmu Gvarvins, ko neaizmirsīs tūkstošiem paaudžu. Es esmu...
- Sniegbaltīte. Atvelc elpu...
- Gvarvins. Jā...
- Sniegbaltīte. Pēdējo reizi piedāvāju tev savu mīlu! Džing, džing!... Jautāju vēlreiz – vai bez tieksmēm uz stulbām kara spēlēm tev vēl ir kāda vīrieša iezīme?
- Gvarvins. Stulbām? Nešķīstā sieva, ko tu saproti no manas cīņas, no manas uzvaras, kurai eju pretī ar vējiem un vētrām atsegtu krūti!

(*Saslejas pieminekļa pozā*). Karaspēks, celies cīņai! Mēs dodamies uz Elfu Karalienes pili – uzvarēt vai nolikt galvas uz taisnīgākas dzīves alku altāra!

Elfi vītero, vidžina, lallina. Elfu Karaliene – Sniegbaltīte noplauksna zibeni starp plaukstām.

5.

Dzīvoklis pilsētā. Visi turpat. Nakts. Gvarvins guļ uz dīvāna, Linda un Lauma viņam abās pusēs snauž.

Gvarvins (*miegā*). Saucu durvis Laiku un Pasauļu straumē!

Linda un Lauma satrūkstas.

Lauma. Kolosāli! Šo nakti mēs tagad pavadīsim vāķējot šo „mironi”! Vai tiešām tu nevari kaut brīdi relaksēties, brīdi aizmirst savus sasodītos „ģimenes kalpones” pienākumus?

Linda. Nabadziņš, viņš miegā tik žēli vēkšķēja – kā bezpajumtes runcītis. Kāpēc es iegrūdu viņam tik lielu devu miegazāļu... Ja nu viņš tagad aizmīdīs letarģiskajā miegā un nogulēs astoņus gadus!

Lauma. Cerams, šo astoņu gadu laikā viņš būs aizmīrījis savas iedomas, ka ir nez kāds Pasauls Ģēnijs! Ja arī ikdienā katrs precīzi zinātu savu vietu, kā tas ir matemātikas un finanšu jomā, dzīve ritētu daudz straujāk un mums tā tik ātri nepagūtu apnikt ar savu bezjēdzīgo atkārtotošanos! Bet nē – visi stumjas viens otram virsū ar savām ambīcijām, rodas sastrēgumi... un līdz ar to garlaicība. Garlai-cība!... Nāvīga garlaicība – sauc kaut policiju palīgā...

Gvarvins (*piepeši uzsprāgst sēdus, rokas priekšā, pieceļas, rokas izstieptas uz priekšu, somnambuliski.*) Pārvērtīšu par odzi...

Lauma. Es jau domāju, ka aizmīrīsi!

Linda. Tu pamodies, sirsniņ, ko?... Pamodies?

Gvarvins (*iet pa istabu aizvērtām acīm*). Izvirtušās sievas balsi dzirdu... Piegulētāja arī šepat... Es jums parādīšu, kur seksuālām dziņām aste zied... kur erogēnās zonas ziemo... mazs libido gāž lielu rumpi...

Lauma. Murgu!

Linda. Kādas šausmas – viņš kļuvis mēnessērdzīgs.

Lauma. Bet katrā murgā ir savs racionālais grauds: somnambuliskais sekss – par tādu es vēl neesmu dzirdējusi... Pūces kliegzieni naktī... Mēness gaismā kaili ķermeņi lēni tiecas viens otram pretī. Uz jumta. Glāsta, nolaiza, sajūt viens otru sapnī... Sapnī viss

transformējas: lūk, tu jūties kā sultāna harēmā vai Amsterdamas jūrnieku bordelī, bet nākamajā mirklī jau esi Starpplanētu mauka uz Piena ceļa... (*Piepeši, visi erotiskie sapņi prom.*) Fu! Sāk atkal smirdēt!

Linda. Maita, kaimiņš! Ko viņš tur dara savā podā? Tūlīt atkal sāks līt uz galvas.

Gvarvins. Sieva, mēs dzīvosim paralēli...

Linda. Bet man jādzīvo apakšā zem viņu poda!

Gvarvins. Dzīvosim paralēli vienlaikus visos laikos... Esmu sevoticējis!
Esmu atradis savu īsto vietu!

Gvarvins aizmidzis paceļ savu ģitāru, tā ieskanas.

Linda. Jāattaisa logs... (*Dara to.*)

Gvarvins. Sieva, nāc arī tu savā vietā!

Lauma. Tipiskā patriarhālo apspiedēju ideoloģija!

Gvarvins. Nāc...

Linda. Kur man nākt?

Gvarvins. Savā vietā, neslēpies!

Linda. Traks vai palicis...

Gvarvins. Jūtu, ka man drīz būs jāpārceļas no šīs pasaules uz kādu citu, gribu, lai tu nāc kopā ar mani!

Linda. Tas nu tiešām par traku!

Gvarvins. Pārvērtīšu par čūsku!

Lauma. Nepārvērtīs. Nieki un muldēšana.

Gvarvins. Es esmu Priesteris! Man pieder Vara!

Linda. Mēnessērdzīgajiem it kā piemītot pārdabisks spēks... Es no tām visām buršanām neko nesaprotu, bet man tāda nelāga jušana. Ko tu zini? Tu neskatījies to seriālu?... kā viņu sauca?... Es labāk neriskēšu! Kas nu tur liels nostāties kādā vietā, kur viņš grib...
Gvarvin, čabulīt, kur tu gribi, lai es stāvu „savā vietā”? Vai šeit? Vai te? Nu, kur tad? Ak, Dievs!...

Gvarvins. Es lieku Laikiem un Pasaulei apstāties! (*Paceļ virs galvas ģitāru, skan maģiskais roka basenes akords.*)

Nogrand zemestrīces sprādzieni, Lauma un Linda krīt, bufete gāžas, ledusskapis dzirksteļo, dīvēns šūpojas.

Gvarvins stāv zemestrīces vidū vienīgais nekustīgs.

Lauma (*auro*). Apsardze!... Kur jūs esat kretīni! Trauksme numur trīs!

Ielaužas miesassargi. Izrauj pistoles.

Gvarvins. Atpakaļ rēgi! (*Atgaiņājas ar ģitāru*).

Mučīņa. Vai mums šaut, saimniec?

Linda. Nešaut, nešaut!

Lauma. Okei, nešaut, bet nomierināt!

Miesassargi tuvojas Gvarvinam. Brīdī, kad viņi tam pieskārušies – uzliesmojums. Ledusskapis sprāgst. Miesassargi izgaist, viņu vietā Gvarvina rokās snaiķstās divas čūskas. Linda un lauma šausmās brēc. Savā somnambuliskajā gaitā Gvarvins ar čūskām tuvojas abām. Iedzen stūrī.

Linda. Čūskas, nē!

Lauma. Sasodīts, tas nevar būt!

Gvarvins. Viņi abi tagad lokās un sevi vairs nepazīst! Neviena sevi vairs nepazīst Laiku un Pasauļu Straumē... Pat ja kāds saskrietos pats ar sevi Durvīs starp Pasaulēm un Laikiem, tad nepazītu sevi... Tas prasītu sev: „Svešinieks, ko tu gribi?”. Jautāji man: „Svešinieks, ko tu gribi?”

Abas (*vienā balsī*). Svešinieks, ko tu gribi?

Gvarvins. Es gribu tikai to, lai visa pasaule atzīst manus nopelnus, lai piekrist, ka manu dziesmu 60 reinkarnāciju laikā ir dziedājuši miljoni dziesminieku – dūdinieki skotu svārciņos, kora zēni ar žabo kreklīņiem saviem tētiem un mammām dārza svētku sarīkojumos, džentlmeņi savos oficiālajos klubos, ieslodzītie savos katorgas darbos, jūrnieki peldot pāri trim okeāniem un žūpojot savos izvirtības perēkļos, visi pasaules pirāti uz savām miroņu lādēm, parlamenta deputāti svinīgajās sanāksmēs, ķīniešu narkomāni savos hašiša pagrabos, klaidoņi un ielu muzikanti uz visiem ielu stūriem, mīlētāji, kas dziedājuši serenādes zem daiļo sinjoritu balkoniem, visi, visi, visi, katrs savā valodā, katra tauta savā meldiņā ir dziedājusi manu slaveno dziesmu „Kīntairas rags”... Vai gan latviešu „Tik pie Gaujas vēlos būt” teksts nav gandrīz viens un tas pats? Gribu, lai beidzot visi zina, ka es esmu tas, kurš sacerējis mūžīgo dziesmu „Kīntairas rags” un lai tad man ir MIERS... Un lai pēc tam neviens man neuzbāžas visādām svešām autortiesībām, nedz arī slavinājumiem, stulbām mana ģimja bildēm avīzēs, ordeņiem un citiem mēsliem... Sapratāt?... Atbildiet! Vai liksiet mani mierā, jūs pasaules tautas?

Abas. Liksim, liksim mierā!

Gvarvins. Vai es varēšu klusu un cildeni aiziet sfērās?

Abas. Kā teiksi... tā būs...

Gvarvins. Labi, pasaules tautas. Jūtos ar jums norēķinājies... Man ir labi... vēsturiskā nozīmē...

Linda. Tad jau tu varētu novākt tās savas pretīgās čūskas! Tās šņāc...

Gvarvins. Sieva?... Tu mani krāpi... vai nē?

Lauma. Pagaidi, pagaidi, te nu man arī ir, ko teikt! Okei! Tu zini, ka man pieder solīda apjoma finansiālie līdzekļi tiklab Latvijas, kā ārzonas bankās – mēs šeit neesam tiesā, to es saku konfidenciāli! Es piekrītu, ka tu esi cietis zaudējumus sakarā ar neizmaksātām autortiesībām... Es, protams, neesmu Visa Pasaule un viena nevaru uzņemt kolektīvu atbildību, par vēsturisko netaisnība attiecībā pret tavu intelektuālo īpašumu – respektīvi – šajā gadījumā dziesmu ar nosaukumu „Kīntairas rags”, taču es varētu pārpirkt tavas autortiesības uz laiku laikiem... teiksim, par vienu miljonu... Mēs varētu sastādīt notāra apstiprinātu līgumu par šo darījumu. Un es tev izmaksātu norunāto summu. Kādā naudas izteiksmē tu vēlies saņemt miljonu – latos, dolāros vai turku drahmās?

Gvarvins. Tu gribi, lai pārdodos par grašiem? Lai atkal zaudēju savu tikko iegūto MIERU? Lai atkal neatradis sevi mētājos Laiku un Pasauļu straumē, nebeidzamajos labirintos? To tu man piedāvā?

Lauma. Es tikai piedāvāju tev CITU mieru... Vai gan tava sieviņa nemīlēs tevi vienu vienīgo, ja tev būs miljons? Ja tu no šī žurku midzeņa, kur mīzali caurām naktīm tek no griestiem un ledusskapis grab un dūmo, pārcelsies uz dzīvi... jūras krastā, Īrijas vai Skotijas piekrastē, kā visi kārtīgi latvieši, teiksim, uz to pašu Kīntairas ragu, kur naktis mēnesnīcā saldi žužina elfu balsis... Vai tad tādā gadījumā tev tepat uz zemes neiestāsies MIERS un svētlaieme?

Linda. Tā visi tagad dara! Ņem labāk miljonu, vīrs! Es tevi mīlu, mīlu, dārgumiņ, mans salda Priesteri, tikai tevi vienu vienīgo!... Pažēlo taču mani arī kādreiz...

Lauma. Nu, vai savā mēnessērdzībā tu nedzirdi, ko saka tava „otrā pusīte”?

Gvarvins. Es dzirdu...

Linda. Nu tad vismaz VIENU dzīvi no visām savām sešdesmit nodzīvo kā cilvēks!

Gvarvins. Nekārdini!...

Lauma. Nebāz savas čūskas tik tuvu! Izvēlies!

Gvarvins. Tu mani plēs uz pusēm! Es mīlu savu sievu, bet es mīlu arī savu dziesmu! Kur ir mana vieta Laiku un Pasauļu Straumē?

Lauma. Tu domā kādā kontinentāla mēroga rokconcertā grandiozā stadionā? Ne, ne, ne... Personīgi mani tu šobrīd vairāk ietekmē nevis kā dziesminieks, bet kā čūsku dīdītājs. Tas taču ir sīki, ja tev, ģēnijam, jāķeras pie tādiem mazpilsētas „izsitēju” līdzekļiem... Tāpēc... Izvēlies, kamēr vēl neesi pamodies – miljona piedāvājums ir spēkā joprojām.

Gvarvins. Ja man nebūtu čūsku, tu man nemaksātu par dziesmu?

Lauma. Nezinu. Man nav izvēles.

Gvarvins (*aizsviež čūskas aiz dīvāna*). Bet tagad?

Lauma. Drošu aprēķinu nav, bet pēc biznesa izjūtas – cena ir vismaz uz
pusi kritusies... un turpina kristies... pasteidzies...

Linda. Mūžīgi tu, vīrs, palaid garām savu izdevīgo mirkli!

Gvarvins. Ko? (*Klusums. Viņš staigā pa istabu, rausta ģitāras stīgas, tā
skan nervozi, draudīgi*). Tu to man saki tagad, kad esmu tevi
izvēlējis, bet savu dziesmu pārdevis?

Linda. Ej tak tu pa gaisu...

Gvarvins. Labi...

*Gvarvins savā somnambuliskajā gaitā noiet līdz logam un izkāpj ārā.
Lejā – bahh... Abas saskatās. Linda šokā aizsedz muti abām rokām, acis
ieplestas šausmās.*

Lauma. Nāksies nest augšā...

*Aiz dīvāna sarosās čupā sakritušie Mučiņa un Tups
atguvuši iepriekšējo izskatu.*

Tups. Jūtos kā dabūjis pa pieri...

Mučiņa. Viņam bija elektrošoka aparāts.

Lauma. Nekas viņam nebija. Abi jūs tur! Marš lejā – uznest augšā
ķermeni! Un veikli, kamēr te nesaskrien ziņkārīgie un policija...
Tas tikai man vēl trūka... Uz spēles likta mana biznesa cilvēka
reputācija galu galā... Tie vairs nav nekādi joki! Nu, ko blenžat? Uz
priekšu!

Abi. Tieši tā! Tiks darīts. (*Prom*).

6.

Elfu Karalienes pils. Linda karalienes tērpā un ar zizli rokā sēž tronī.

Linda. Vai man to visu vajadzēja? Nu, ne drusku... Dieviņ, tu neļausi
samelot, atceries, ko es lūdzos – dod man klusu, klusu mājiņu kaut
kur Britu salās, paēnā un aizvējā, mazu, glītu vīriņu, kurš normāli
nopelna un bauda cieņu vietējā kopienā, laimīgus bērniņus,
eņģelīšus – divus, ne vairāk... ka nekļūstu resna... Un viss! Vairāk
es nemaz nelūdzos! Bet tagad? Es kā tāda traka aita esmu kļuvusi
par karalieni un mans vīrs par sazvērnieku karaspēka
virspavēlnieku! Vai nu man pašai viņš būs jānomaitā, vai mani,
nedod Dievs, izceps eļļā... Mammīt manu, kur es esmu ielīdusi!...
Mammu, ko tu būtu darījusi manā vietā... (*Iezvanās puķu telefons*).

Oi! Kas tad tas... cik savādi džinkst!... Elfs tādu turēja pie auss, varbūt man arī tā jādara? (*Pieliek ziedkausu pie auss*). Puķīt, puķīt, ko tu saki?

Elfu Karalienes balss (*atbalsojas alā, caur viļņu šļakstiem*). Lido prom!
Lido prom! Prom lido!...

Linda. Kāda laba doma! Štrunts par visu troni! Es taču varu aizbēgt, kamēr neviens neredz!... Ātri, ātri, ātri! (*Prom*).

Nāk Gvarvins ar savu elfu karaspēku.

Gvarvins. Stāt! Tauta, tā stunda ir situsi – pēdējā, izšķirošā kauja beidzot ir klāt! Nu jāsāk domāt par galveno aplenkumu!

Tups. Kas tur ko domāt. Vienreiz jau lencām. Apnika... Es nu iešu, man tie ķirbji jānovāc, elu arī jāsāk raudzēt... (*Aiziet.*)

Gvarvins. Kurp tu? Nedrīkst! Es aizliedzu!

Gākas Baisma. Neklaigā! Man arī laiks likt krējuma maskas pret krunkām... Atā!... (*Prom.*)

Gvarvins. Kas te notiek! Kur disciplīna?

Mučīņa (*Bučīņai*). Vai tad mēs paliksim, vai?

Bučīņa. Ne-e, tik neinteresanti, ka zobi mizojas...

Mučīņa. Ejam!

Gvarvins (k dziedz). Nekur jūs neiesiet, nodevēju bars! Es, varenais Priesteris Gvarvins, pavēlu jums palikt!

Mučīņa un Bučīņa saskatās.

Abas (*viena pār otru*). Tu vair pavēlēt saviem zobiem, lai neklab. Ausīm, lai neklapē. Kauliem, lai nekrakšķ. Vēderam, lai neburkšķ. Jo tu esi slienu bullis, lupatu ērglis, āža priekšspēles mekšķis, piedzērūsī varde, izkrāsotais ronis, zupas cūka, indīgā vista, trīskāju aita, vaislas naktsгалdiņš, tramvaja treknums, spontānais dvielis, absolvējusī zeķe, žņaudzējcepure, kraupainā ķemme, iekaisušais zāģis, grūsnais skurstenis, sanaglotais pavārs, izvirtusī kumode, zīdāmās bungas, klizmas katapultas, grābekļu ministrija un visu cauru gadu prātā mērdētais priesteris.

Abas sadodas rokās un aiziet. Klusums.

Sniegbaltīte. Tik labu vakaru samaitāja...

Gvarvins. Nobijās kā prusaki! Vēl saucās – nemirstīgie!...

Sniegbaltīte. Ta nē jau... Vienkārši viņiem viss ātri apnīk... Lūk, arī karaliene...

Slapstoties alu gaitēnos, nāk Linda.

Sniegbaltīte. Aplenkšim?
 Gvarvins. Aplenkšim...
 Sniegbaltīte. Uzbruksim?
 Gvarvins. Uzbruksim... Ā-ā-ā! Ņemam ciet!

No abām pusēm uzklūp Lindai, tin viņu puķu stīgās.

Linda. Laidiet mani vaļā! Es esmu Karaliene, es jūs pārvērtīšu par odzēm!...

Gvarvins. Linda? Tu? Karaliene?

Lauma (*nomet Sniegbaltītes tērpu*). Mēs mazliet pārgērbāties, priesteri! (*Atņem Lindai Karalienes zizli*). Nu, re, valsts vara atkal laimīgi mainījusies. Taisni žēl, ka tauta pat nepamanīs, kas te pa augšu patiesībā notiek...

Gvarvins. Atkal mani ir piekrāpuši visi, visi, visi... ar sievu priekšgalā... Nu, muļķe, priecājies tagad – te nu tu panāci to, ko gribēji!

Linda. Vai es? Vai es kaut ko gribēju?

Gvarvins. Un vai tev nebija jāgrib?

Linda. Nē, cilvēki mīļie, es jums jautāšu – kas te notiek? Vai man ir kaut kas jāgrib, vai nav – kā es kurā brīdī varu to uzminēt!?

Lauma. Paļaujies uz draugiem... (*Noskūpst Lindu, mīlīgi paplikšķina*). Vienu es tev varu pateikt: pavesties viņš neļāvās!

Gvarvins. Ah!... Tu!... Tu... Tu man... Tu man ļāvies pavesties!...

Lauma. Aha. Bet tu stāvēji kā morāles klints!

Gvarvins. Ak, es idiots!

Linda. Viņš man tāds kautrīgs...

Lauma. Tad jau būs vien jāpārvēršas par odzi. Džing, džing!...

Gvarvins. Man viss vienalga... Labāko laiku savā dzīvē esmu nodzīvojis, vismaz mirklīti noticēju, ka esmu virspavēlnieks... Tagad dedziniet kaut sārtā!

Lauma. O! Tā ir mana mīļākā atrakcija! Nē, jūs virszemes ļaudis tomēr protat sarīkot svētkus – mums elfiem vēl daudz jāmacās! (*Sauc.*) Elfi! Izpriecāsimies šonakt par desmit gadiem uz priekšu! Sārtu šurp! Sārtu! (*Alā atbalsīs skan „sārtu šurp, sārtu, sārtu, sārtu...”*).

Elfu balsis, spiedzieni, kņada, līksmā burziņā tiek uzcelts sārts.

Linda. Tikai ne sārtu, ak, Dievs! Vīrs, lūdzies taču piedošanu, sadedzinās!... Karalien, Karalien, viņš ir jucis! Nabags taču nesajēdz! Vai jūs te alā traki esat kļuvuši, vai?

Gvarvins. Klusē! Vismaz tik daudz man vēl atlicis brīvas izvēles... Ļauj man to izmantot!

Linda. Ko tad man darīt? Kāpt tev blakus sārtā? Tas nu gan... par traku!...

Lauma. Priesteri, sārts jūs gaida! Tauta aplaudē! Nespēj rimties! Jūsu uznāciens, maestro!

Linda. Vīriņ, dedz ātri...

Gvarvins. Es pats zināšu, cik ilgi man jācepas, lai būtu pilnīgi gatavs!

Linda. Tu to atkal man saki par spīti!

Gvarvins. It kā tu man būtu prasījusi padomu, kad kļuvi par karalieni! (*Kāpj uz sārta*). Jūtos kā sapnī, nemaz nav bail, dīvaini... Senāk mani pat iedomājot vien biedēja tik šaušalīga nāve – sārtā! Bet tagad... (*Iesmejas.*) Karalien! Ei, klausies!

Lauma. Ko teiksi?

Gvarvins. Es nupat izdomāju, par ko gribu pārvērsties!

Lauma. Par darbu pēc tam! Tagad lai valda prieks un jautrība! Līksmojiet, elfi! Nesakiet, ka jūsu Karaliene nerūpējas par savas tautas labklājību un nepievērš uzmanību kultūras sfērai! Ei, tu tur ar lāpu! Esi gatavs?

Tups. Vienmēr gatavs!

Lauma (*tieši skatītāju zālei*). Mīļās manas Kīntairas alas radībiņas! Es priecājos, ka uz mūsu svinībām esat atnākuši tieši jūs! Lai arī mūsu šeit nav daudz, tomēr esmu pārliecināta, ka ieradušies paši izsmalcinātākie mākslas mīļotāji. Ar prieku stādu jums priekšā mūsu cienījamo mākslinieku, mūsu iemīļoto Priesteri! Mēs cienām, mēs mīlam, mēs atbalstām tos, kuri gatavi sadept savā mākslā! Mēs ar tiem lepojamies! (*Elfi vidžina un lallina.*) Tad – lai tā notiek! Laid to uguni klāt!

Sārts uzliesmo.

Gvarvins. Tāda pateicība! Stulbeņi! Es taču jums sacerēju dziesmu „Kīntairas rags!”

Elfi. Noiets etaps! Vecmodīgi! Fui! Debilais priesteris!

Linda. Ardievu, Gvarvin... Ja tu maldīdamies debesīs meklē, kur palikt... es tepat vien būšu, mīļais!...

Gvarvins. Muļķe tāda! Tu mani nodevi. Tu vairs neesi mana sieva! Aizmirsti! Es atsakos. Uz visiem laiku laikiem. Uz visām turpmākajām atdzimšanām!

Linda. Es jau nu neaizmirsīšu. Tu pats aizmirsīsi!

Gvarvins. Es cepjos! (*Pazūd ugunī un dūmos.*)

Elfi dejo ap sārta. Linda sēž zemē, truli skatās sev tieši priekšā, kā svētlaimīgā muļķīte. Lauma nonāk viņai tieši blakus, pieskaras ar zizli. Linda žēli pasmaida.

Lauma. Cik ātri aizsteidzas visjaukākās stundas, vai ne?

Linda. Tiesa gan, Karalien... Jaunākas arī mēs vis nepaliekam. Kur es tagad dabūšu jaunu vīru?

Lauma. Vēl jau tas pats būs lietojams! (*Uzsit ar zizli*). Tuk- tuk-tuk! Gvarvin, lien laukā no pelniem! (*Gvarvins pieceļas kāšēdams, pelniem aplipsis, kvēpiem nomūrējies*). Drusku apsvilis, bet visumā tīri ciešams!

Linda. Vai, vīriņ!

Gvarvins. Kas tu tāda?

Linda. Tava sieva...

Gvarvins. Mana? Kopš kura laika?

Linda. Visu laiku.

Gvarvins. Es esmu dziesminieks, nepiederu nevienam...

Lauma. O! Tik droši vis nesaki! Mums ir noruna. Man tevi vēl jāpārvērš... Par ko tad tu izdomāji pārvērsties, Gvarvin? Nesaki, ka arī to esi aizmirsis!

Gvarvins. Nē, es atceros. Klausieties visi – kurus es pazīstu un kurus nepazīstu, vienalga! (*Sāk rotēt Bākas gaismas*) Es gribu būt par Kīntairas zemes ragu, lai mūžīgi dzīvotu leģendās, lai ap mani skalojas okeāna viļņi un mani apspīd saule un mēness, lai skolas bērni brauc saulainā vasaras dienā pie manis piknikos, lai iemīlējušies pavada savu pirmo mīlas nakti manis ieaijāti, lai kāds sirms jūrnieks uzceļ man plecos bāku un rāda ceļu rudens tumsībā... To es gribu. Un vietīņu kur man gulēt, es pats izraudzīšos!

Linda. Bet es? Ko es darīšu?

Gvarvins. Tu, svešinieci, varēsi mani art un mēslo, varēsi stādīt manī rozes un lilijas, vai atraitnītes, vienalga – un pēc tam varēsi tās plūkt un ostīt! (*Laumai.*) Kā ir, Elfu Karalien? Ar mieru?

Lauma. Brīnišķīgi, Priesteri. Es nemaz vairs nenožēloju, ka mēs iepazināmies. Lai cik arī tu būtu stulbs kā mirstīgais ar visām savām ģimenes un radošās dzīves nebūšanām, tevī ir arī šis tas pievilcīgs... elfu meitenei...

Gvarvins. Zinu, trīssimt gadu vecai meitenei, ar bagātībām noslēptām visās pasaules malās, visādās slepenās salās...

Lauma. Paldies, Priesteri, tu manu gadu skaitā atlaidi lielāko pusi, tu esi īsts džentlmenis! Es izpildīšu tavu vēlēšanos! (*Uzbango viļņi. Bāka mirgo arvien spožāk, zibsnī arvien ātrāk.*) Saucu Durvis Laiku un

Pasaļu Straumē! Ej pa šīm durvīm un skaļi pasaki to vietu, kur gribi gulēt kā Kīntairas rags! Ej, Priesteri! Nekavējies!

Gvarvins. Es eju! Laimīgas jums sazvērestību spēles, laulību pārkāpšanu un radošu cilvēku dedzināšanu sārtā! Lai jums tiek!

Lauma. Ej, Gvarvin! Likteņu Lēmēja – dieviete vārdā Policija jau gaida!

Linda. Mani neatstāj!

Gvarvins. Kas tu esi, svešiniece?

Linda (*sauc cauri viņu un vētras dārdiem*). Tava sieva! Tava sieva!

Gvarvins. Laimīgi tev, svešiniece! Es eju caur Durvīm, es Varenais Priesteris Gvarvins, es vēlos kļūt par Kīntairas ragu... Un gribu lai atrastos te, šajā vietā, Kīntairas alā!

Elfi (*kliedz vienā balsī*). Viņš grib Kīntairas alā? Kur tad mēs lai paliekam!

Lauma. Vai tu traks esi palicis! Ko tu dari, āksts? Kas tās par perversijām!? Beidz fallēt manu karaļvalsti.

Bāka arvien vēl zibsnījot trakā ātrumā sāk liekties uz sāniem un virzīties šurp. Klints bluķi gāžas, putekļi jūk. Viesuļa virpuļi.

Elfi (*cits caur citu*). Palīgā! Palīgā! Ārprāts, kas notiek! Kaut kas milzīgs! Spraucas iekšā alā! Mums ir beigas! Jābēg! Jābēg! Jālec jūrā!

Lauma. Heisā! Bravo, Priesteri! Ak, tu maita tāds – tomēr izgudroji, kā mani pavest! Beidzot! Beidzot! Beidzot man ir INTERESANTI!

Gākas Baisma (*bļauj nelabā balsī*). Tauta, tevi iegūst!

Tumsa blīkšķi un elsas.

7.

Dzīvoklis pilsētā. Logā vāja gaismiņa – jau uz rīta pusi. Visi turpat. Gvarvins guļ uz dīvāna.

Gvarvins (*atver acis, piepaceļ galvu*). Kur es atrodos?

Linda. Pie manis. Mājās.

Gvarvins. Kāpēc? Kas tu esi?

Linda (*Laumai*). Viņš izlēca pa logu, un tagad vēl prasa, kas es esmu...

Lauma. Jā... Vīrieši, vīrieši, tāda ir tā pateicība, par to, ka mēs viņus paceļam no ielas, uznesam savā gultā, noslaukām muti ar dvieļīti – viņi pēc tā visa vēl izliekas, ka nekas nav bijis!...

Gvarvins. Bija. Daudz kas. Sapnī mani sadedzināja sārtā. Pēc tam es vēl pārvērtos par Kīntairas zemes ragu, tas bija visai erotisks sapnis... (*Laumai*). Tu mani pārvērti!

Lauma. Atkal sākās! Nezin kurš gan te visu nakti dancināja čūskas?

Gvarvins (Lindai). Bet ar tevi mēs sapnī bijām vīrs un sieva!

Linda. Ak, sapnī? Un kā tad ir īstenībā?

Gvarvins. Tas viss ir dīvaini. Jūtos kā tukša, kaila klints okeāna krastā...

Viss paveikts, apmēram tā... neko vairs nevēlos... (*Pacilā blakus nolikto ģitāru*). Pat mūzika mani vairs nesaista... ģitāru atstāšu jums... (*Pieceļas*). Iešu. Ko man te darīt? Nemaz neapjēdzu, kā esmu te iekūlies, laikam vakar biju piedzēries... Atvainojiet, par ielaušanos, man nu labils uz māju pusi!

Linda. Kur tu iesi, vīrs? Vai tu galīgi aptraucis vai... No tā kritiena!...

Patiesi būs jucis, galvu sasitis... Tiešām esi aizmirsis, ka mēs abi te dzīvojam, ka tās ir mūsu mēbeles – re, dīvāns, ledusskapis, bufete, skaties, mūsu kāzu bilde, ko tu par to teiksi?

Gvarvins. Tukšums. Tukša bilde.

Linda. Vai! Tukša... Kur tad kāzu bilde?

Gvarvins. Čau, visi!

Lauma. Paskat, tūlīt atkal kāps ārā pa logu!

Linda (*nostājas logam priekšā*). Te nenāc! Te nenāc!

Pie durvīm klauvē.

Lauma. Kas tur vēl trako?

Divbalsīgs sauciens. Atveriet, policija!

Lauma. Tas tik vēl trūka! Un ko jums vajag?

Divbalsīgs sauciens. Pietiek izrunāties! Kas ir!? Veriet vaļā!

Lauma (atslēdz durvis). Labrīt, policija!

Iedrāžas divi policisti Jamulejs un Gākas Baisma ar ieročiem kaujas gatavībā – aiz viņiem kaimiņiene Bučiņa.

Jamulejs. Kur viņš ir?

Linda. Kāds viņš?

Gākas Baisma. Līķis, kas izkrita pa logu!

Bučiņa. Izkrita, izkrita! Es varu apliecināt – šie te visu nakti traucēja sabiedrisko mieru un piekopa pilnīgu bardaku – beigās vienu pilsoni izlidināja pa logu! Noblīkšķēja vien lejā sētā kā maiss ar taukiem! Pēc tam tie divi – tie melnajās brillēs, kas padevās jums, policistu kungi, tie nogāja lejā pagalmā un uznesa līķi augšā. Es visu redzēju, jo dzīvoju augšstāvā, nakti negulēju – gaidīju santehniķi, mums pods samaitājies...

Jamulejs. Pods uz lietu neattiecas.

Bučiņa. Bet līķis ta bija!

Linda. Nebija nekāda līķa, es paskaidrošu: mans vīrs vienkārši naktī izkāpa pa logu.

Gākas Baisma. Kurš ir jūsu vīrs?

Linda. Re, kur stāv...

Gvarvins (*patiesi apjucis*) Es vai??...

Linda. Viņš tikai drusku sajucis prātā, bet viņam tā gadās uz pagīrām...

Jamulejs. Stop! Es te nekā no jums nesaprotu! (*Gvarvinam.*) Vai jūs šeit dzīvojat?

Gvarvins. Nē. Esmu te nejauši iemaldījies!

Bučīņa (*čukst no aizmugures policistiem*). Melo, policist, viņš te dzīvo, es viņu pazīstu!

Linda. Ko tad es saku!

Jamulejs. Klusumu! (*Lindai*). Jūs tātad kategoriski apgalvojat, ka tas ir jūsu vīrs?

Linda. Kā tad, ka ir!

Gvarvins. Meli!

Gākas Baisma. Bet kur ir liķis?

Gvarvins. Ledusskapī. (*Gākas Baisma dodas pārbaudīt*). Es pajokoju.

Gākas Baisma. Es tevi par taviem jociņiem pa sienām izsmērēšu!

Lauma. Paklausieties, esmu šīs ģimenes draudzene. Lūk, mana biznesa vizītkarte. Man līdzekļu diezgan, es apsolos šim nelaimīgajam vīrietim sagādāt labu psihiatru, ja vajadzēs, kaut ko ārzemēm. Lūdzu tūlīt atsaukt ātro palīdzību no psihiatriskās slimnīcas.

Gvarvins. Uz trako māju? Mani? Pati arī ar to aizbrauksi, čūska tāda! (*Policistiem.*) Bet jūs paejiet nost. Man nav laika ar jums te noņemties. Es eju sacerēt dziesmu.

Jamulejs. Pretošanās! (*Izšauj gaisā*).

Bučīņa. Ai, nešaujiet gaisā, man tur augšstāvā vīrs vaktē podu!

Jamulejs. Netraucēt! Tas bija brīdinājums!

Gvarvins. Kurš mani te var brīdināt? Es esmu Gvarvins – druīdu priesteris! Smirdīgu ākstu bļautīšanos neklausos!

Gākas Baisma. Ne-sa-pra-tu! Kurš te ir smirdīgs?

Gvarvins. Tu. Re, kas tur no augšas satecējis (*Pagrūž Gākas Baismu*). Tu iegūlies pašā sūdu pelķē!

Gākas Baisma. Viņš mani ieģrūda mēslos! Mundiera gods aptraipīts! (*Draud ar šaujamo*). Rokas gaisā, maita!

Gvarvins. Paod pats sevi, tad redzēsi, kurš ir maita!

Gākas Baisma pārskaities izšauj. Gvarvins nokrīt. Klusums.

Linda. Viņi viņu nošāva!

Lauma. Viss būs labi! pagaidi! Turi viņam galvu augšā... es zvanīšu ātrajiem!

Jamulejs (*ceļā*). Mēs viņu aizvedīsim ar dienesta mašīnu!

Lauma (*neatbild, tikai izvairās, zvana pa telefonu*). Ātrā palīdzība?
Steidzīgi! Cilvēks ievainots! Faktiski jau beigts. Adrese? (*Lindai*).
Saki savu adresi!

Linda. Neatceros...

Gākas Baisa (*kliedz*). Kas tie par nenormāliem cilvēkiem? Tas bija
nejauši, velns parāvis, nejauši, es saku, mans mundieris sūdos, tas
bija nejauši, man ne prātā nenāca viņu šaut!... Es nesaprotu, ko viņš
no manis grib!!!...

Linda. Viņš nekustas...

*Veras milzu Durvis Laiku un Pasauļu Straumē. Skan elfu balsis, šalc
jūra, zibsnī bāka. Gvarvins pieceļas.*

Gvarvins. Starp citu, neviens jūs šeit netaisās biedēt. Ja kāds tomēr
sabijās – ieelpojiet dziļi, nomierinieties un mierīgi ejiet mājās.
Pārējiem dejas.

Gvarvins paņem ģitāru. Skan dziesma „Kīntairas rags”.

Kīntairas rags
tur migla plūst vālos
no jūras... arvien tur atgriezties vēlos
kur Kīntairas rags

Tālu es klīdu
kur pasaule vīd –
ielejas zaļās
vai rieta sārts spīd,
smiltāji plešas
guļ klīns bluķis smags,
tomēr atgriezties ceru
kur dus Kīntairas rags

Kīntairas rags
tur miglas plūst vālos
no jūras... arvien tur atgriezties vēlos
kur Kīntairas rags

gāju caur viršiem
kā stalts briedis iet –
tās senās dienas
tās neaizmirstiet,
un debess korī

skan Laiks, kas vēl nāks,
tajā laimīgā dzīvē,
kur dus Kīntairas rags

Kīntairas rags
tur miglas plūst vālos
no jūras... arvien tur atgriezies vēlos
kur Kīntairas rags

Saulē es smaidu
un raudu kad līst,
atmiņu ogles blāv,
nelaimes dzīst,
mirdzošas dzirkstis
sāk vēl augstāk kāpt...
un tās ved mani mājās
kur dus Kīntairas rags

Kīntairas rags
tur miglas plūst vālos
no jūras... arvien tur atgriezies vēlos
kur Kīntairas rags

Beigas.